

MAGAZIN

C R I T I C

Anul XV, Nr. 77(3), octombrie 2021

Nicolae Dabija
in memoriam
de Victoria Gutu

publicatie a
Euro Education Federation
prin EPALE - Comisia Europeana

REVISTA CULTURAL-LITERARĂ îngrijită de **Federația EURO EDUCATION**,
organizație acreditată de **COMISIA EUROPEANĂ**

Președinte de onoare

Petre ȚUȚEA

Consiliul științific

Pr.Univ.Dr. Ion Popescu Brădiceni

Conf Univ. Lazăr Popescu

Prof. Dr. Mitel Pasăre

Dr. Albinel Firescu

Director general Mihai Fandel	Președinte fondator Ionel Cioabă
Director tehnic Claudiu Dumitrache-Costești	Director marketing Radu Buțu
Redactor șef Iva Lăcrămioara	Secretar general Ioan Constantinescu-Motru
Redactori: Florin Dobrescu Mihai Floarea Cătălin Pleșu Andrei Popete Pătrașcu	Corespondenți Buciumul Glasul Moldovei Cutezător R3Media (...)
Coperta/Design Mihail Teodora	Concepție grafică/Design Daniel Murărița

Sumar

Magazin critic (online) - ISSN 2360 – 3321
ISSN-L 1842 – 8541

• EDITORIAL
04

• ARTICOLE ȘI STUDII
07-74

Anul XV, Nr. 77(3), octombrie 2021

© Editura eParadigme

ro.wikipedia.org

Născută în Petreștii de Sus, vechea denumire a orașului Târgu Cărbunești de astăzi, din Gorj, la 27 septembrie 1908, în familia lui Ion (31 ani, de profesie subchirurg) și a Ecaterinei (22 ani), Blănșea Virgilia Duțescu a urmat cursurile școlii primare în localitatea natală, apoi studiile secundare în Târgu-Jiu, la Liceul „Tudor Vladimirescu”. Prima ei alegere a fost teatrul. În anii 1924-1926 a urmat cursurile Conservatorului de Muzică și Artă Dramatică din București, apoi a lucrat cu două personalități ale scenei românești: Mișu Fotino și Ion Iancovescu.

A primit botezul aerului în vara anului 1936, când a zburat cu un avion Messerschmitt de culoare argintie. A fost încântată și a decis să urmeze cursurile Școlii de Zbor „Mircea Cantacuzino” din București, unde l-a avut instructor de zbor pe Constantin „Coty” Abeles, cu care se va căsători în anul 1939. Examenul pentru primul brevet de pilot civil

l-a susținut la 30 octombrie 1936. A urmat brevetul superior de pilot de turism, care-i permitea efectuarea de zboruri în țară și în străinătate.

După brevetare a participat ca pilot de legătură la manevrele militare, în 1939, a absolvit școala de zbor fără vizibilitate, fiind prima femeie angajată ca instructoare de zbor la Școala de pilotaj de la Strejnic. A fost prima și singura aviatoare, la mijlocul anilor '30, capabilă să efectueze zbor pe spate și tot prima femeia care a inaugurat șirul instructorilor de zbor cu motor din România.

Începe să se antreneze pentru mitinguri aeriene, manifestări ce se organizau periodic. Prima sa participare la o asemenea manifestație are loc la sfârșitul lunii septembrie 1937, la Sfântul Gheorghe. Profită din plin de beneficiile oferite de școlile A.R.P.A., începând să se antreneze pentru manifestările ce se organizau periodic – mitinguri aeriene aproape nelipsite, în epocă, pe întinsul țării. Participă la mitingurile de la Cernăuți, Brăila și Chișinău. Nu doar apreciată, ci ovaționată după o evoluție remarcabilă, aceasta reprezintă începutul unei frumoase activități pe care, din nefericire, războiul și starea sănătății o vor curma.

În anul 1941, participă alături de alte aviatore românce la operațiunile de evacuare a răniților celui de-al Doilea Război Mondial, făcând parte din Escadrilă Sanitară, cunoscută sub numele de „Escadrila albă”. Desfășoară operațiuni în Basarabia și Odessa. Întreaga escadrilă, formată exclusiv din femei, a reușit să evacueze pe calea aerului, în anul 1941, 5.300 de răniți, soldați români și germani. Din cauza unor motive de sănătate, Virginia Duțescu se retrage la 1 septembrie 1941 din Escadrila Sanitară. Pentru merite deosebite este decorată cu „Virtutea Aeronautică de Pace” și „Virtutea Aeronautică de Război” cu spade, clasa Crucea de Aur, cea mai înaltă distincție a aeronauticii românești de la acea vreme.

După venirea regimului comunist în România, este arestată în anul 1949, fiind acuzată de spionaj și încercarea de a fugi din țară. Este condamnată la trei ani de închisoare, trecând pe la Jilava, Văcărești și Mislea, apoi trimisă la Canal. Eliberată în anul 1953, i se redeschide procesul, un an mai târziu. Până în anul 1957, este supusă mai multor anchete inumane, aflându-se în atenția organelor de securitate. Este forțată să semneze pentru colaborarea cu Securitatea, însă, conform documentelor de arhivă păstrate în fondurile CNSAS, nu a oferit niciun fel de informație utilă organelor de securitate, motiv pentru care contactul cu aceasta a fost întrerupt.

Este prezentată în documentele păstrate în arhiva securității, „ca fiind o femeie prezentabilă, cu o cultură generală avansată, acumulată în decursul anilor (a fost artistă, pilot de aviație, instructor de zbor), favorizată fiind și de permanentele ei legături cu așa-zisele cercuri înalte din București, legături pe care le păstrează și în prezent (1957 – n.n.). Este inteligentă, abilă și hotărâtă, fapt ce face să se descurce în orice împrejurare. (...) Cu

toată munca dusă de atrage a ei de partea organelor noastre, acest lucru nu s-a reușit. (...) În această situație, în ultima perioadă, noi am întrerupt contactul cu ea. Abandonarea se va face fără luare de angajament.” (Sorin Turturică, *Aviatoarele României*. Din înaltul cerului în beciurile securității, București, Editura Vremea, 2015)

Despre ultimii ani din viața Virginiei Duțescu, nu s-au păstrat multe informații. Bolnavă, fără apropiați, a stat departe de ochii securității și ai celor din jur. La Târgu Cărbunești nu a mai apucat să revină niciodată, dar cu siguranță a păstrat în suflet, până la sfârșitul vieții, anii copilăriei. S-a stins în uitare, singură, în anul 1970, așa cum reiese din Actul de deces din data de 5 mai, sub nr. 743 de către Consiliul Popular al Sectorului 6 București.

În toamna anului 2019, la împlinirea a 111 ani de la nașterea aviatorei Virginia Duțescu, a fost dezvelită la Târgu Cărbunești, în amintirea sa, pala unei elice de avion.

Actul de naștere al aviatorei Virginia Duțescu!

În fondurile Serviciului Județean al Arhivelor Naționale Gorj, Colecția Registre Stare Civilă comuna Petrești de Sus, registrul de nașcuți 99/1901-1908, am identificat în vara anului 2019, actul de naștere al aviatorei Virginia Duțescu, temerară a Escadrilei Albe din timpul Primului Război Mondial.

Duțescu Blanșea Vergilia s-a născut la 27 septembrie 1908 în comuna Petrești de Sus (actualul Târgu Cărbunești), așa cum reiese din actul de naștere nr. 21/1908, fiind fiica lui Ion (31 ani de profesie subchirurg) și Ecaterina (22 ani). Actul de deces a fost eliberat la 5 mai 1970, nr. 743 de Consiliul Popular al sectorului 6 București.

Precizăm că în majoritatea surselor identificate de noi în mediul online, aviatorei născută în Petrești de Sus, astăzi orașul Târgu Cărbunești, în ziua de 27 septembrie 1908, îi este atribuit un alt loc al nașterii (Corabia, jud. Olt) și un alt an (1910), precum și un alt an al morții sale (1980). Credem că publicarea actului de naștere al aviatorei Virginia Duțescu este importantă pentru istoriografia aeronauticii românești, fără a mai lăsa urme de îndoială cu privire la datele sale biografice.

prof. Andrei Popete Pătrașcu

RONDEL MIORITIC

Acum 75 de ani se năștea, în cartierul TEI – Toboc, un copil purtând numele ION și prenumele GHEORGHE. Fiind un intrus în această lume, a reușit să termine cele 7 clase elementare (cum se spunea la vremea aceea) la Școala nr. 30 mixtă – Palatul Ghica Tei, reușind performanța de a lua încă o diplomă de absolvire în meseria de faianțar – mozaicar, după ce a terminat o școală profesională de construcții-montaj de 3 ani.

Are 4 copii, 8 nepoți și... deocamdată 5 strănepoți... Urmează să îl aducă barza și pe cel de al șaselea strănepot luna aceasta...

În anul 1983, după ce a fost operat la meniscul genunchiului drept, începe să mângălească hârtia.

În anul 1984 apare într-un cenaclu literar-"CAMIL PETRESCU" din cartierul Drumul Taberei, sub îndrumarea scriitorilor VALENTIN DEȘLIU și NICOLAE V. COBAN.

Apreciindu-i-se creațiile poetice, debutul publicistic l-a făcut foarte rapid. În anul 1985 i se publică prima poezie în ziarul local „CRONICA SĂTMĂREANĂ” din Satu Mare. În același an i se mai publică un grupaj de poezii în revista "ORIZONT" din Timișoara și o poezie în revista "TOMIS" din Constanța. În continuare, poeziile sale apar în mai multe reviste literare:

ADEVĂRUL LITERAR ȘI ARTISTIC, BUCUREȘTIUL LITERAR ȘI ARTISTIC, CONTEMPORANUL, LITERATORUL, LUCEAFĂRUL, ORIZONT, ROMÂNIA LITERARĂ, STEAUA, SUPLIMENTUL LITERAR al SCÂNTEII TINERETULUI, SUD, TECUCIUL LITERAR, TOMIS etc.

Dintre premiile obținute la diversele concursuri de poezie menționez:

– Trofeul festivalului de Poezie "COSTACHE CONACHI", prima ediție, Tecuci, 1993.

Președinte al aceluia juriu: Gheorghe TOMOZEI

Membrii juriului:, SERGIU ADAM, LUCIAN VASILIU, DAN VÎȚĂ.

(De menționat că era prima sa participare la un concurs de poezie).

– Premiul II la Festivalul de Poezie "OVIDIU HULEA", Aiud, 1994.

- Premiul III la Festivalul de Poezie "GEORGE BACOVIA", Bacău, 1994.
- Premiul ziarului "INFORMAȚIA DE ALBA" – Centenar LUCIAN BLAGA, Sebeș Alba, 1995.
- Premiul editurii "ȘCOALA ALBEI", la Festivalul de Poezie "LUCIAN BLAGA", Sebeș Alba, 1996
- "Mențiune Specială" la același Festival de Poezie "LUCIAN BLAGA", Sebeș Alba, 1997.

Volume de poezie publicate:

1. FRATELE MEU GEAMĂN-Editura URANUS, 1995, apărut și în ediție bibliofilă, prefăcut de Acad. Alexandru BALACI.
2. LASĂ-MI DRAGOSTEA- Editura TOPOEXIM, 1998.
3. nu CER să mă IUBIȚI- Editura TOPOEXIM, 1998.
4. ANNA PERENNA- Editura TOPOEXIM, 2001.
5. MARSUPIUL ÎNGERILOR- Editura TOPOEXIM, 2002.
6. BOLNAV DE TIMP – antologie, Editura SEMNE, 2005. Selecția poeziilor și prefăcut – George STANCA.
7. MIZA PE 1- Editura DETECTIV, 2007.
8. NICIODATĂ CUVINTELE- Editura TOPOEXIM, 2011 – Antologie de autor... Prefăcut semnată de Acad. Gheorghe PĂUN.
9. MUNTELE DIN MINE- Editura TOPOEXIM, 2013.
10. OPERAȚIE PE CORD DESCHIS- Editura TOPOEXIM, 2014. Ediție bilingvă română / engleză.
11. TRECEREA PRIN IUBIRE- Editura TOPOEXIM, 2015 Ediție bilingvă română/ franceză.
12. CONDAMNAT SĂ RĂMÂN – Editura TOPOEXIM, 2016. De menționat că în partea a doua a volumului are un alfabet pe litere al sonetelor.
13. REMEMBER-Antologie de autor a rondelului său, Editura LIFE ART, 2016.
14. RĂTĂCIT ÎN SENTIMENTE-Editura DETECTIV LITERAR, 2016. Ediție bilingvă română/ franceză.
15. CULORILE SONETULUI-Antologie de autor a sonetului său, Editura TOPOEXIM, 2017.
16. LABIRINTUL GÂNDURILOR-Editura TOPOEXIM, 2018. Ediție bilingvă română/ franceză.
17. TU, EU și POEZIA – Antologie de autor a versului său alb, Editura TOPOEXIM, 2018.
18. M-AM ÎNTORS – Antologie de autor a versului său clasic, Editura TOPOEXIM, 2019.
19. SCRISORI CĂTRE TINE – Editura TOPOEXIM, 2020.

Referințe critice în ordine alfabetică:

Acad. Alexandru BALACI, Nicolae BENEĂ, Constantin CARBARĂU , Constant CĂLINESCU, Geo CĂLUGĂRU , Radu CĂRNECI, actor Eugen CRISTEA, Prof. Univ. dr. Constantin CUBLEȘAN , Antoaneta DARIE, Prof. Ion DRĂGHICI, Prof. Univ. Nicolae GEORGESCU – eminescolog, Aureliu GOCI, Andrei GRIGOR, Lucian GRUIA, Prof. Univ. dr. Valeriu FILIMON, Prof. dr. Marian NENCESCU, Prof. Ionel NECULA,

1

RONDEL DEDICAT POEZIEI

Te-aş fi iubit de nu-mi erai stăpână
Dar te-aş urî de m-ai lăsa străin
Şi nu ştiu cât distanţa ne amână
Un ultim pas – destin înspre destin.

Ascult şi mă ascultă ca o fântână
Prea plină de ecoul ei prea plin,
Te-aş fi iubit de nu-mi erai stăpână,
Dar te-aş urî de m-ai lăsa străin.

Cu greu, reîntruparea ți-o menţin –
Dau viaţa mea târziu pe-o altă mână
Şi voi plăti cu drumurile până
Ne vom plia amiezile ce vin.

Te-aş fi iubit de nu-mi erai stăpână...

2

RONDEL MIORITIC

Se gudură-nserarea spre ultimele sate
Şi tremură cămaşa pe mine ca o apă,
La stâna lor ciobanii țin stelele sub pleoapă
Când ugerul luminii e gol pe jumătate

Şi totuşi împăcarea doar pe la colţuri sapă
Vulcanul unor gânduri în tâmplă mi se zbate,
Se gudură-nserarea spre ultimele sate
Şi tremură cămaşa pe mine ca o apă

Pădurile nebune se-ntorc la mine, toate
Şi-n fiecare piatră singurătatea crapă,
Iar visele trecute în vară-s încrustate.
Când printre nori apatici deschisă-i câte-o trapă

Se gudură-nserarea spre ultimele sate...

3

RONDELUL TEIULUI SINGURATIC

Singuratic, aplecat spre casă
Rătăcitor sau prins într-o lagună,
Esență moale-n viața sa imună
Flori târzii spre trecător își lasă

Dar și atunci când seara îl adună
Iară vouă încă nu vă pasă
Singuratic, aplecat spre casă
Rătăcitor sau prins într-o lagună,

El își întinde ramura nebună
Să-i simțiți și ultima angoasă;
Alunga-va noaptea secetoasă
Chiar fără să vă ceară vreo arvună

Singuratic, aplecat spre casă...

4

RONDEL DE CAUZALITATE

Dorind să-l scazi pe A din a
Raport de cauzalitate –
Vei mai vedea în vers aldina
Ce se ridică dintr-o noapte?

Negându-i, poeziei, dina
Fiind trădat și de erate,
Dorind să-l scazi pe A din a
Raport de cauzalitate –

Că ai pierdut, a cui e vina?
Spre câte legi neabrogate
Ți-ai reorientat retina,
Un alt articol să-ți arate,

Dorind să-l scazi pe A din a?...

5

RONDELUL LUCRĂTORILOR DE PE VAGONUL DE POȘTĂ

Spre nord aleargă trenul... Zidim cărbuni în sobă
O noapte risipită printre ninsori, colete –
Iar soba înroșită aproape pân' la plete
Arată ca un diavol în vișinie robă

Ziarele frivole de plumbul greu sunt bete,
Reture plicuri poartă stigmatul „se aprobă”,
Spre nord aleargă trenul, zidim cărbuni în sobă
O noapte risipită printre ninsori, colete –

Pereți bătuți în cuie țin loc de garderobă,
Bem râuri de cuvinte când ni se face sete
Și trecem conștienți prin viață doar de probă,
Dureri cotidiene le punem în cuplete,

Spre nord aleargă trenul... Zidim cărbuni în sobă...

6

RONDELUL PROPRIEI STATUI

Mai pot să râd când alții mă înjură
Sau pot să tac, dar nu sunt eu acela
Ce își ascunde orișice sutură
Pentru a-și trece, peste munți, nacela.

Cu mintea mea țin, multora, umbrela
Să-i protejez de firea lor sperjură;
Mai pot să râd când unii mă înjură
Sau pot să tac, dar nu sunt eu acela

Ce își înalță propria sculptură
Ce va cădea de nu va ține schela;
Atâta har și tot atâta ură
La cei bolnavi ce nu-și cunosc sechela!

Mai pot să râd când unii mă înjură?...

7

RONDELUL UNEI CRIME

Se pare că nimic nu s-a-ntâmplat
Sunt știrile atât de maladive –
Numai un șiș vârat sub omoplat
Iar trupul rătăcit pe lacul Chive

Probabil că venise din Ninive
Cu vameșii mai aranjând un blat;
Se pare că nimic nu s-a-ntâmplat
Sunt știrile atât de maladive –

Era corupt sau doar puțin umblat?,

Obişnuia să scrie şi misive?,
Purta costum sau numai un halat
Şi ce mânca la ore relative?

Se pare că nimic nu s-a-ntâmplat!

8

RONDELUL LITEREI

Nebun nu sunt, dar litera e sfântă!
Iubirea, plânsul, susură în mine;
Cobor şi urc şi nu ştiu cine-mi ţine
O ultimă aripă care cântă.

Las, zeilor, coloana de aldine! –
Amanetând un vers ce se avântă
Eu nu-s nebun, dar litera e sfântă!
Barbar, iubirea susură în mine...

Retrag, vieţii, rolul de înfrântă,
Examinez sintagmele divine
Banalizând... dar, oare, Te încântă?
Adaug nemurire în terţine...

Nu sunt nebun, dar litera e sfântă!...

9

RONDEL PUSTIITOR

Te-aş mai iubi pe ţărnul pustiitor al serii
Cu ochii pe ceasornic să nu ne prindă iar
O frunză de ienupăr acoperind imperii
Sau, poate, chiar o moarte străluminând bizar

Dar ne-au aflat trecutul în osul princiar
Şi ne-am retras departe sub ramura-nvierii.
Te-aş mai iubi pe ţărnul pustiitor al serii
Cu ochii pe ceasornic să nu ne prindă iar...

Şi reveniţi la viaţă când nu se sting doar merii
Ne-au aruncat iubirea sub titlul din ziar:
El extrădat din carte, Ea – de pe valea Ierii.
Sub vechiul, dar acelaşi, Non Omnis Moriar

Te-aş mai iubi pe ţărnul pustiitor al serii...

RONDEL DEDICAT RONDELULUI

Ai obosit sau mi se pare? –
 Târziul tău ce număr poartă
 Și cum se face că, impare
 Îți sunt ideile, în Artă?

Când redevii o Mare Moartă
 Sub versul stâng cine apare?
 Ai obosit sau mi se pare? –
 Târziul tău ce număr poartă?

Și rimele îți sunt de sare
 Și toate verbele te iartă!
 Ce gânduri ai când cel ce n-are
 Venit-a vânt să îți împartă?

Ai obosit sau mi se pare?...

□RONDEL DECADENT

De ce mă las trântit de sentimente
 Și mă adun sub
 Când rimele îmi sunt adolescente
 Și nu mai știu cum să-mi salvez nebunu'?

Nemaigăsind, în tropi, echivalente
 Mă urcă dimineața-n 21
 Și iar mă las trântit de sentimente
 Și mă adun sub

Și îmi ascund <<< insolente,
 Îmi regăsesc în vinul vechi cătunu'
 Și nu mai am să ung decât accente
 La testamentul scris chiar de străbunu'

Că prea mă las trântit de sentimente!...

Victoria Guțu

Pe lacrima de rouă m-ai învățat să merg,
Pe apa poeziei, pășind să nu mă înec.
mi-ai dat în dar o pană de înger bunăoară,
să scriu cu ea poeme din zbor spre călimară.

Azi îți scriu poemul c-o lacrimă de ploaie,
Adio, drag maestru, Dabija Nicolae...

TINEREȚEA POEZIEI

Versurile scrise de Victoria Guțu emană tinerețe. Îngerul din poezia ei suferă de ceea ce alți îngeri se bucură: că iubește, că e iubită, că visează, că e visată, căe inspirată, că inspirația o trădează.

„O, Tu, Duminică a sufletului meu...”, astfel definește tânăra autoare poezia, dar aceasta e pentru ea și un alt nume al Creatorului.

„Mi-e călimara plină-ochi cu ploaie, înmoi penița într-un nor...”, anunță ea ora de taină a creației, atunci ochii se deschid întru cunoaștere de sine. Inima ei are ochi. Ea vede cu inima. Ceea și cele pe care nu le poate vedea cu văzul obișnuit. Doar ochii inimii pot pătrunde în miezul lucrurilor.

„Sub cupola albastră Icoanele au chipul mamei”.

Cuvintele reconstituie chipul matern, ele își amintesc cel mai bine „tăcerile vorbitoare și cuvintele tăcute”.

Poezia are memorie. Inspirația aruncă punți între inima cu ochi și lumea care nu se vede.

„Fiecare inspirație e un dar,
e senzația că îți umpli golurile cu cer”.

Numai timpul împărțit poeziei există. Numai
secundele lui își pot opri curgerea.

„Era poet, cioplea din ploi

Un transparent poem...

Era poet, crea din lut

Un cer întreg, pe care Unii nu au încăput, Căci n-au știut să zboare.”

Pentru Victoria Guțu zborul, dragostea, lacrima, așteptarea, visul sunt alte sinonime ale poeziei.

Acestora li se adaugă sacrificiul. Manole ziditorul și Ana nezidită încă, sunt o singură ființă, care semnifică creatorul.

Pe așchiile lacrimilor sparte din ulciorul Pe care un Manole l-a plămădit cu zborul.

Uitându-și nezidită Ana, creatorul

Își aștepta cuminte pe prispă viitorul.

Autoarea pornește în căutarea sensului, a Marelui Sens, pentru care a fost aleasă, ea străduindu-se să facă din ceea ce-i aparține cel mai mult – dragostea – destin:

Această iubire nu este furtună Deși luminează la fel de intens, Această iubire e raza de lună Ce dă și întunericului sens.”

A acorda sens beznei, nimicului, inexistenței, în măsura în care le învinge, este misiunea omului de creație.

Acum, în această luptă pentru Sens, are loc Învierea:

„Și plâng deasupra crucii, cum este omeneste,
Și... Doamne ce mirare! Crucea ÎNFLOREȘTE!”

Nu doar obiectul pe care se desfășoară calvarul

înfrunzește, odată cu el renaște interior întreaga

omenire. Și cum „crucea de lemn s-a zămislit încă din sâmbure”, totul este predestinat, întregul Univers nu este decât devenire, împlinire, Sens.

Sensul, aici – Adevărul, este și el o patrie. Granițele ei trec „pe muchia lacrimii”. În sacrificarea Anei, meșterul Manole plânge cu lacrimi care cad în cer, către Dumnezeu.

„Lacrima nu mai respectă legea gravitației...”

Iubirea e unica șansă a meșterului de a se elibera de condiția sa de om:

„Dă-mi, Doamne, a pietrei răbdare,

Când își așteaptă ea zidarii.”

Victoria Guțu își anunță cea de a doua ei carte precum un comandant de oști – cucerirea unei cetăți, cu victorii ce trădează urmele pierderilor iminente și cu înfrângerile, care

dobândesc splendorile victoriilor de mâine.

În ceea ce scrie această autoare este ea însăși, cu viața, cu dragostea, cu decepțiile și bucuriile ei, pe careși le asumă perfect.

Nicolae DABIJA

In memoriam NICOLAE DABIJA

Îmi plânge călimara cu cerneală,
Și inima își simte ultima bătaie,
Lacrima-stea îmi cade în poală,
Și cerul după ea de parcă se îndoaie.

Unde ești, Maestre, oare la ce vamă?
Pe care nor, în care luminează de tipar?
Vei scrie cărți pe cerul ce mă cheamă
Să-ți dau o poezie din inima cu har.

A sărăcit și țara și universul tot
De Steaua poeziei ce-a strălucit o viață
În librării de gând, din care încă pot
Să cumpăr rima ta pe frunze de speranță.

Poeții nu mor, trăi-vor veșnicia
În rai și în penelul pe care l-au sfințit
În călimara cerului sub care cere glia
Poemul scris cu mir în roșu asfințit.

Înflorirea

Când în potirul-suflet butașii încă-și coc
Ciorchinul de iubire cu boabele de foc,
Și încă aud grâul hrănindu-se cu soare,
Primesc Sfintele Taine în trup de muritoare.

Se-aprinde-n rugăciune tămâia cu mireasmă,
Se stoarce-n ridul frunții stropul de agheasmă,
Îmi torn în alabastru tot mirul dintr-o lacrimă,
Pe vârf de lumânare se mistuie o patimă.

Și dau zbor porumbelului cu tot Iordanu-n cioc,
Sfîntindu-mi ochii plânși sub fir de busuioc,

Mi-aș copia ființa din Sfânta Ta icoană,
Cântând în Duhul Vieții, în îngereasca strană.

Îmi număr pulsul inimii c-un sfânt metanier
Și, coborând în sine, iar mă răpesc la cer!
Și plâng deasupra crucii, cum este omeneste,
Și... Doamne! ce mirare! Crucea ÎNFLOREȘTE!

De ce doare ?

De ce doare licuriciul de la marginea țigării?
Și de ce mă doare sarea ancorată-n ochiul mării?
De ce doare răsăritul frânt de conștiința serii?
De ce doare lemnul-n care încă nu pătrund dulgherii?

Inima, o albă nimfă, de ce doare când se zbate
Dacă rușinat de fluturi, soarele se-ascunde-n noapte ?
De ce doare cuibul-suflet ce rămâne fără cânt
Când de sub fragila scoarță poate ecloza un vânt?

Uneori, mă doare struna neatinsă de arcuș,
Alteori, mă doare parcă inocența mea de pluș,
Doare și stropul de apă care piatra găurește,
Doare până și lumina căutând un ochi orbește.

Uneori mă doare hăul inspirat într-un plămân,
Celălalt inspiră stele și expiră cer senin,
Lăcrimioara înflorită pe un sân de sfântă mamă,
Și cicoarea de sub cearcăn plânsă-n colțul de năframă.

De ce doare clapa albă amprentată fugitiv
De o notă prea măiastră hoinărind pe portativ?
De ce doare spinul care aparent nu poate plânge,
Strigând trandafirul roșu ce a înflorit în sânge?

Poate n-ar dura atât dac-aș construi din sare
Gratii propriilor ochi, plânsului punând hotare?
Astăzi pun durerii ziduri, suferințelor-zăbrele
Îngrădind propriul suflet cu un gard de vis și stele.

Ceasul de gheață

Anii s-au scurs, gonind minutarul
Dar ceasul de gheață nu te-a răpit,
Nu te-a furat nici vântul hoinarul
Nici soarele din ochi n-a asfințit.

Încă ești vie și mă strigi cu cerul
Cu dorul inimii ce-n ceară s-a trezit,
Și încă îmi săruți cu buza razei părul
De parcă sunt un prunc înzăpezit.

Chipu-ți rămâne gravat pe lălea,
Pe sufletul copilului ce încă mai așteaptă
Să coboare mama pe un fulg de nea
Și să-l adoarmă-n leagăn la fel ca altă dată.

Deși iarna rece își numără fulgii,
Pe abacul vieții fără anotimp,
Iar norii te acoperă cu diafane giulгии,
Nu are amintirea cadrane pentru timp.

AURELIA RÎNJEA

Azi pătrundem, Cititorule, într-un univers poetic, ca într-un templu, un templu al vieții, unde cum însăși poeta ne spune, ne dăruiește poezii din sufletul ei, pentru sufletele noastre! Adeptă a unui număr mare de capitole, 17, dar m-am obișnuit, s-ar putea numărul să aibă o semnificație pentru autoare, aceasta ne invită încă din primele pagini, PE CORZILE SUFLETULUI, unde o vioară ne însoțește, pe partiturile inimilor, partituri ce nu pot fi scrise decât de focul lăuntric: „văpăi de simțiri”... „dragoste, dor, regrete și împliniri”, ... „credințe, rugi, dorințe și speranțe” (p. 13). Amintiri, ecouri, „Versurile ce-s rebele-n gândire / Mă vânează să le prind în toc / Vor să se așeze spre oglindire / În vitrina sufletului vor un loc” (Vitrina sufletului meu).

Expresii frumoase te cuceresc și te fac mai mult să pătrunzi în profunzimea volumului: „poemele coapte ale fericirii” (p. 13), „acordurile sfințite în lumina lunii” (p. 63), „lacrimă zidită” (p. 105), „dor sihastru” (p. 185).

Pentru ea, iubirea este sfântă, e legământ, o cântă și „o pictează în slove nemuritoare” (p. 17). Sub copacul iubirii își mărturisește dorul, uneori necules, alteori un foc, care mistuie sau arde mocnit. Clipele de fericire sunt „petale de garofiță” sau „bucet de iasomie” (p. 21).

PETALE DE IUBIRE ȘI DE DOR, capitolul 2, este dedicat mamei și copilăriei. Pe mama o vede „zână bună”, „ființă firavă cu dorul ostenit” (Al măicuței dor), pe care vrea să o colinde de Crăciun: „Dar te colind, mamă, din depărtare / Cu dorul meu din sufletul brăzdat”. (Colind pentru mama). Copilăria ne e descrisă angelic: „Copil frumos cu chip de înger / te rog rămâi copil de ai putea / să-ți simt candoarea ta și-n ger /când peste ani n-oi mai vedea” (p. 29). Mama și bunica i-au predat poetei un fir al bucuriei, pe care ea îl duce acum mai departe, în rugăciunea sfântă, mama fiind „lacrimă de dor, cu dor de copii” (p. 33) versus femeia de azi, „a vieții cheie”, pe care o vede „gingașă balerină”, „mamă”, „soție”, cu preocupări majore sociale, neuitându-și menirea (p. 35).

VALURI DE AMINTIRI, purtate de dorul neînduplecat pe valuri de timp sau privindu-le în niște „mirifice tablouri” (p. 38), în care rememorezi nemuriri ale tinereții, într-un dans al fericirii, lângă pomul vieții, într-un balet de dor, retrăind în acordurile unei „simfonii de pian” (p. 47).

DULCE ȘI AMAR, precum Cireșele iubirii, precum gustul timpului, cu dor, melancolie, cântec de ciocârlie, rugă de tristeți, în lumea asta plină de aparențe, dușmănie și minciună, cu regrete deșarte, în care glasul inimii și rațiunea își dispută întâietatea. Poeta ne îndeamnă să alungăm supărarea și în leagănul iubirii să ne bucurăm de viață și de darurile ei.

TOAMNA VIEȚII, o toamnă în care glasul pădurii răzbate, sfidând depărtarea, „o toamnă boemă cu romane mii”, (Și-a mai căzut o frunză ruginie), care așteaptă simfonia iernii. Viața-i o frunză trecătoare, motiv pentru care ne îndeamnă: „cântă, bucură-te, petrece”. Mă las și eu cuprinsă de această toamnă, ce seamănă, atât de mult cu a mea, într-o regăsire în palatul de frunze, de șoapte, cu darurile ei coapte, metamorfozate în cuvinte.

PE CLAPELE IUBIRII, o muzică lăuntrică, pe a cărei partitură s-au scris iubiri, semnături ale sufletului, spre a dăinui. Mireasă, prințesă, inel de flori, buchetul de mireasă, perle de iubire, o nuntă pentru care se bucură și cerul. O iubire adevărată, care redă speranța și armonia, astfel ca vibrația spirituală a celor doi să fie aceeași, pentru a evolua împreună spre aceleași idealuri. Iar când Dragostea devine Poezie, atunci ea se transformă în rugăciune și capătă valențe cosmice. Cerul se bucură și se deschide pentru noi, binecuvântându-ne. În Poezie, iubirea se conjugă lăuntric, pentru că Poezia face parte din raiul din suflet. Ea însăși e îmbrățișare divină.

DORURI FERECATE, după mine, un demers imposibil de ferecat, în care poeta scrie în memoria tatălui său iubit: „Mi-e dor și-aș vrea să te revăd / Aievea să te strâng în brațe iar / în vise să-mi apari să întrevăd / pe chipul tău drag surâsul familiar” (Dorul ferecat). Amintiri răscolitoare și pentru poetă și pentru mine, un dor care doare, prin „timpul care se scurge dar uneori parcă s-a oprit și plânge” (p. 98). Poeta își roagă tatăl: „Învață-mă, părinte drag, s-astâmpăr dorul / Crezut-am că-l controlez, dar nu mă lasă” (Învață-mă s-astâmpăr dorul).

LABIRINTURI, lacrimi, gânduri, doruri, pe cărarea vieții, unde dragostea nu are vârstă, în care suntem niște „nomazi ai timpului” (p. 110), unde din bucurii își face salbă, într-o lume deficitară în valori morale, cu reflecții marine, melancolice, onirice. În DESTINE, capitolul 9, poeta ne îndeamnă să nu avem regrete, destinul îi este datorat lui Dumnezeu. „Zarul vieții ți-a fost aruncat demult / Așteaptă în van să mai joace o dată / Încă orbiți de-același cotidian tumult / Nu vedem șansa, chiar de ni se arată” (Dansul cu sorocul).

În goana timpurilor, iubirea o primești în rate, la distanță, o loterie în care „pierzi sau câștigi” (Iubire oarbă).

PARFUMUL DRAGOSTEI, are aromă de floare, de trandafir, amorul e portocaliu, sentimentele vin precum niște ploi roditoare în trăiri. Nopti albastre, declarații, scripuri de stele, cu prinți și cosânzene, unde în dans și armonie face „portretul dragostei” (p. 142).

Poeta ne poartă PE CĂRĂRI DE DOR, aducându-ne aproape copilăria, pe care o vede „O buburuză cu cerc smălțuit / Ce zboară în văzduh ușoară” (Copilăria, dar neprețuit). Dorul „de sfânta noastră glie / dor de draga Românie” (p. 147), de casa părintească, de părinți, de jocurile copilăriei, toate sunt prinse în coronițe de dor, pe care poeta le poartă re trăind amintirile. Ne arată că oriunde ar fi în lume românii, ei strâng la piept tricolorul românesc, ca pe icoană. E revoltată de dezastrul din pădurile noastre, că ne sunt furate bogățiile, dar rădăcinile o leagă de glie.

În DINCOLO DE NOI, Mirajul pădurii, cu cerbi și ciute, cu luminișuri de jad, ne acaparează din nou. Poeta se vrea un trandafir, un cântecel, o rimă de poezie, un vis de noapte, cuprinsă fiind de melancolie. Iubirea e nepământeană, îngerul iubirii alintând-o, alături de care răsăritul, poezia, altă galaxie, sunetul de mandoline, îi rememorează iubirea.

CĂTRE TINE, DOAMNE, se îndreaptă gândul poetei căruia îi cere: „Călăuzește-mă pe un drum minunat!” (Privește, Doamne). Conversația cu Acesta continuă: „De ce-ai lăsat, Doamne, scrisă cartea / Să ne zbatem degeaba prin străini”... „de ce-ai lăsat infernul pământesc”... (De ce-ai lăsat, Doamne). Ascultă-i, Doamne ruga!... „înfăptuiește o minune mare!” (p. 178), îndemnându-ne „Să ne-ntoarcem fața spre credință” (p. 173).

FURTUNA TĂCERII, ne redă magia nopții, a pădurii pe care acum o vede tristă, un spectacol al toamnei, în care „Romanța toamnei vrea să cheme / toate culorile la un recensământ” (Spectacolul toamnei). Poeta este adepta iubirii declarate, când „infiniul cerului este înflorit” (p. 95).

În capitolul PUNTE PESTE TIMP își re trăiește anotimpurile; ea vrea să aducă înapoi tinerețea, să mai intre o dată în cetatea viselor, unde iubitul o așteaptă-n prag: „Și-am să sosesc, iubito, în curând / Și-ți voi deschide a inimii cămară / Vom cerne visele de dor din gând / Îndrăgostiți la fel ca prima oară” (Așteaptă-mă, iubito, c-un sărut în prag). În BUNĂTATE, poeta ne face o invitație de a fi buni, în aceste vremuri schimbătoare, când lucrurile sunt când bune, când rele, pe care ea le-a răsplătit cu versuri. Trăiește, fericirea, viața ca un cadou, bucură-te de această împărăție, iar noi: „Lăsa-vom în urmă moștenire / învățături și luminate scriituri / Noilor generații le fie prevenire / Și busolă în a vieții labirinturi”... „Iubirea și credința sunt valori / Ce fac senin chiar dacă plouă!” (Împărăție). Ea mulțumește prietenilor din viața ei, purtând în gând ale lor „semnături” (Prietenia, piatră rară).

Însăși acest volum reprezintă o moștenire prețioasă, pentru fetița ei, pentru oameni, un ghid spiritual prin care vezi viața prin ochii poetei, care decriptează adevăruri, care de cele mai multe ori nu sunt evidente.

PLOI DE GÂNDURI, dar o ploaie eliberatoare și roditoare: „Eu scriu de plaiul cu iarbă verde / de satul unde am copilărit / de dragostea vie ce nu se pierde / de tot ce am celorlalți de dăruit” (Slove trudite). Poeta își apără dreptul la fantezie, „Scriu ce vreau și ce-mi place / N-ai dreptul să judeci poezia / De versul mi-e aprins ori tace / E jocul amintirilor cu fantezia” (Dreptul la fantezie) sau dreptul la autosugestie: „Vreau să fiu, să-mi fiu cuvânt / Gustul victoriei să-mi promit / Sugerându-mi sacru legământ / Un viu imbold să-mi transmit!” (Autosugestie). Puzderie de gânduri, într-un joc al muzelor, „idei creatoare-n cascadă”, fidelă scrisului său, în acest joc ascuns și tăcut. „Stiloul de pe masă

mă seduce / Ne suntem de-o vreme fideli / Scriselor mele-i domn și cruce / În jocul muzelor cu pași rebeli” (Jocul muzelor).

Un joc în care fiecare intrăm, lăsându-ne duși de val sau luptând contra lui, unde încercăm să fim noi înșine, creatori și dăruitori de iubire, de speranță, de poezie. O bucurie împărtășită într-un joc al mulțumirii și al recunoștinței, în care fericirea care este acolo unde îți e sufletul, iar libertatea de a alege nu ți-o ia nimeni, putând înflori împreună în iubirea lui Dumnezeu.

Poeta, cu maturitatea înțelepciunii sale, privește în oglinzile nevăzute ale ființării, unde vede noima vieții așa cum este, pe care apoi ne-o prezintă poetic cu eleganță, cu atingeri diafane, când celeste, când lumești, cu sensibilitatea femeii care a înțeles s-o trăiască frumos și înalt, cu demnitate, într-o cuminenie românească, indiferent de locul unde se află, dăruindu-se pe sine prin Cuvânt de poem. Poeta știe să caute fericirea lăuntric, unde un Foc nestins îi dă vitalitatea și forța, un Foc divin desprins din Lumina dintâi. Un foc al trăirilor lăuntrice, ce vine de acolo unde l-a așezat Dumnezeu, o forță cosmică ce mută continuu trăirile umane spre transcendent, un strop de divinitate, mai mare decât toate lucrurile, care te locuiește și-ți luminează existența și care îți permite să înțelegi adevărul divin atât cât îți e permis. Dacă știi cine ești, Ființă divină, stă în putința ta să armonizezi lumina cu propria umbră. Cunoaște-te mai întâi pe tine, ascultă pe alții, dar nu-ți pierde vocea interioară. Lumina e călăuzitoare!

Această lumină stăruie din plin în volum, binefăcătoare, dăruită cu credință, cu bucurie, dragoste, acceptare, binecuvântare și recunoștință, într-o pledoarie pentru viața trăită frumos și demn, în pace, bucurie și iubire.

Poeta știe că trebuie să fii fericit în primul rând tu cu tine, să devii pace, ca să aduci pacea, să devii iubire, să devii poezie, toate într-o armonie divină, în această lume atât de săracă în iubirea adevărată.

În poeme, autoarea cântă pe frecvența sufletului, scrie un cod personal, precum o amprentă astrală, o carte de vizită pentru univers, o compoziție proprie într-o orchestrație cosmică, creând stări de spirit unice. Întâlnim metafore care surprind, construcții estetice, imagini ridicate din cuvinte, ce creează emoții. O scriere confesivă, în care mesajul ajunge acolo unde trebuie, aducător de liniște sufletească. O scriere care zidește, nesfârșește și vindecă. O lectură plăcută care și-a găsit loc în inima mea. Faptul că ne regăsim în poemele autoarei este un lucru formidabil, acesta fiind de fapt și unul din sensurile existenței poeziei, motiv pentru care, Cititorule, îți recomand să citești cartea!

Iubind Poezia MIHAELEI CD, pășim alături de ea printre poeme, ca într-un templu, pentru a ne închina frumosului, din care ieșim mai sensibili, mai motivați și mai deschiși. Mulțumim poetei pentru acest minunat dar și așteptăm cu bucurie și interes următoarele apariții editoriale!

Robert Dumitrescu- regizor la 15 ani

Robert Dumitrescu

Robert Dumitrescu, copilul-regizor de la Montreal, s-a născut în 17 iunie 2006, în România, la București. La vârsta de 2 ani a emigrat împreună cu părinții săi în Canada, familia sa stabilindu-se în marea zonă metropolitană, Montreal.

Robert este pasionat de sporturile de echipă jucând baschet și fotbal european, de muzică și arta imaginii, dar cea mai mare pasiune a sa este cinematografia, fiind și elev al școlii Agora din Montreal, în anul trei secundar, la secția cinema. El studiază în limba franceză, însă nu și-a uitat limba sa maternă, limba română, pe care o vorbește în familie și în comunitatea română unde și-a făcut mulți prieteni și nu în ultimul rând la biserica ortodoxă Sfântul Gheorghe din Longueuil, unde participă frecvent la slujbele duminicale. Episcopia Ortodoxă Română a Canadei a organizat în perioada 28, 29 și 30 mai 2021 o Gală-concurs proiect anual, on-line via Zoom, ce și-a propus să ajute copiii și tinerii din Eparhie să dobândească și să împărtășească informații despre credința ortodoxă, obiceiuri și tradiții utilizând și informații din mediul on-line dar încurajând și lucrul în echipă. Fiecare participant sau grup al unei parohii având posibilitatea să aleagă unul sau mai multe proiecte în funcție de talente și posibilități pentru toate grupele de vârstă. I. Sfinții, prietenii mei – Sfântul care mă inspiră; II. Bucuria Învierii / tradiții și obiceiuri de Paște; III. Dăruind vei dobândi / Bucuria darului; IV. Biserica din Parohia mea acum și viziunea

mea peste 20 de ani; V. Rugăciunea din sufletul meu; VI. Rolul preotului în viața mea; VII. Proiect unic (teme ortodoxe) la alegere. Modalitate de prezentare: creație digitală vizuală, scrisă sau audio la alegere.

Aflând despre acest concurs Robert Dumitrescu s-a hotărât să realizeze un film și să participe, iar ideile începuseră să curgă, așa că n-a stat prea mult pe gânduri și s-a apucat de treabă. Inițial a pornit cu mai multe idei dar cea care a fost pusă în practică a fost scurtmetrajul "THE CALL"/"CHEMAREA" pe care l-a gândit de la zero, începând cu scenariul, regia, găsirea actorilor potriviți, distribuția rolurilor, imagini, muzică și prezentarea în cadrul concursului.

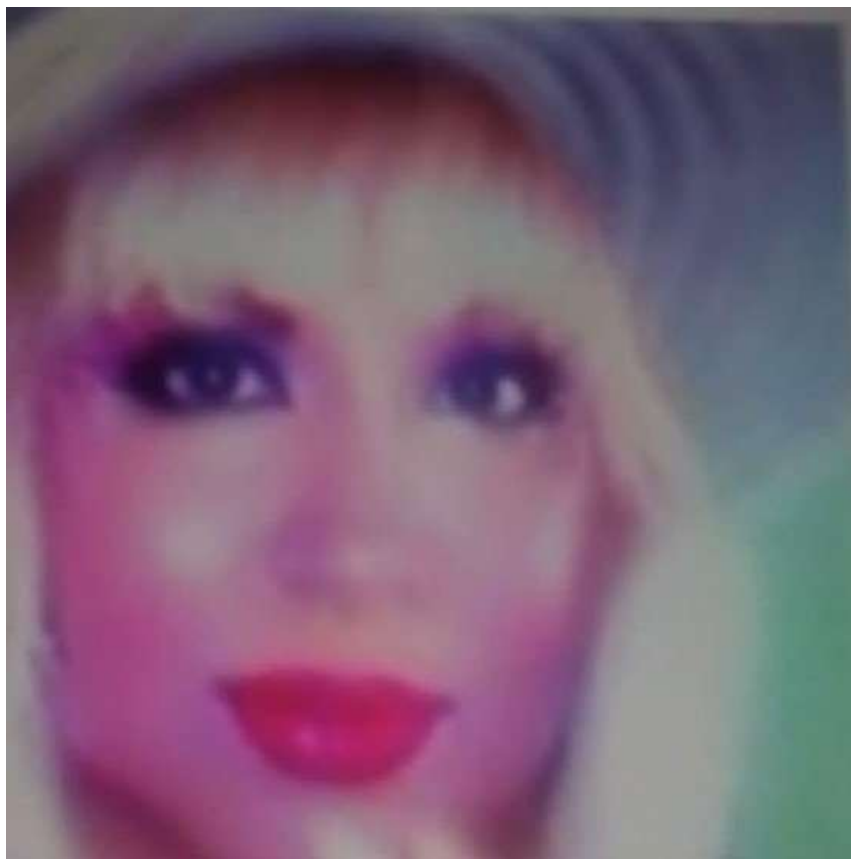
"THE CALL" este un film făcut de un regizor copil, cu doi actori copii în rolurile principale: Leonard Dumitrescu 12 ani, în rolul îngerului și David Boboc 7 ani, în rolul copilului care descoperă credința și se adresează atât copiilor cât și adulților având ca subiect chemarea spre credință. Filmul, în cele 11 minute ale sale arată cum se transformă, prin credință, un copil inocent și curios care intră cu pași nesiguri în biserică, într-un om matur ce păsește hotărât, cu multă încredere și care-și va păstra spiritul de copil în inima sa plină de iubire. Intensitatea mesajului creștin pe care îl poartă acest film în cele 11 minute, va zgudui pe orice privitor, pătrunzându-i în gândire, făcându-l să se privească și să se regăsească în personajul principal, copilul devenit adult. Robert, ne-a mărturisit că dorința lui cea mai mare este ca filmul său să fie văzut de cât mai mulți oameni, ca să ne amintească, mai ales acum, că prin credință vom putea învinge orice criză și vom fi mereu liberi.

Dintre cele peste 80 de proiecte prezentate în concurs, Filmul "THE CALL" a câștigat aprecierea juriului, situându-se pe primul loc și obținând premiul special al juriului. Suntem mândri să avem în diaspora română de la Montreal, copii deosebit de creativi și talentați care dovedesc o bună cunoaștere a credinței, a obiceiurilor și a tradițiilor românești, copii ce poartă România în suflet, deși sunt plecați din țară de la vârste foarte fragede sau sunt născuți pe tărâm canadian.

Îl felicităm pe talentatul Robert Dumitrescu, îi dorim mult succes în continuare și așteptăm cu mult interes noi scurtmetraje la fel de interesante.

Mihaela CD

Gabriela Gârlonța

Am primit de la Gabriela Gârlonța o carte de poezie: Casa Amintirilor, Editura Art Creativ, București, 2021. Poeta ne prezintă o călătorie magică, o experiență de speranță, un zbor spre al său interior, o "îngerare"...

Călătoria înseamnă a trăi, viața fiind în mișcare.

Unii călătoresc având în valiză: merinde, bani, veșminte de schimb, însă poeta știe să separe esențialul de superfluu, aceasta călătorește având în valiză doar inima sa.

Cine este Gabriela Gârlonța? Iată autoportretul acesteia!

"cine sunt eu, floare de lotus/
cedez ispitei și cobor în lacul cu noroi/
trupul mi se modelează în mâinile lui ca apa .../
...lacrimile mele sunt îngeri/
îngerii sunt melci/
melcii poartă tăinuită în labirintul lor muzica/
mării "

Gabriela Gârlonța are harul de-a "țese în cărbune/ rochia fără cusătură a poeziei" și "citește în limba păsărilor/stromatele/protrepticul/și așa mai departe".

Poeta experimentează libertatea și întâlnirile, aceasta nu are nevoie să știe unde se îndreaptă, când va ajunge sau dacă având în bagaj doar inima, va fi capabilă să înfrunte

viața în siguranță.

Gabriela Gârlonța este ”poeta cu mâini-fierăstrău/ , taie ”pătrunderea umbrelor în treburile lucrurilor/din grădina poeților/plină de statui/de gargui/de fluturi/de flori/de albine/”. Având mâini înzestrate, reușește să vopsească cerul, lumina întorcându-se în ochii acesteia.

Conversațiile telefonice ale poetei sunt inedite:

”sună telefonul,/

alo,cine ești?/

eu sunt un orologiu cu minunatele smulse dar care merge totuși .vrei să fim prieteni?/

prietenii sunt umbre,/

se arată numai când lucește soarele./

no comment.”/

Find în pas cu moda, însă și cu timpul, poeta îmbracă ”cămașa cu 1000 de nasturi/

în noaptea întunecată/

bună ca o poveste chiar neadevărată.”/

Adevărate sau nu, poveștile de călătorie ale Gabrielei Gârlonța, ajută la creșterea interesului cititorului pentru cunoașterea realității, la cultivarea sentimentelor, convingerilor, comportamentului moral și dezvoltarea gustului estetic ale acestuia.

”pe o piatră albă ca un tocător /

apa și setea fac amor și plouă /

la tv văd inundată câmpia română /

da, sigur/

asta e inima mea.”/

” pe lacul de aur/

o lebădă albă mă /

sărută timid”/

”planeta marte

în zori își deschide

sânii de lapte”/

Poeta are capacitatea de imaginare a unor universuri posibile, ca o anticipare a lumii viitorului.

”două egrete/

în lumea lui leibniz sunt/

două bucurii”/

”o pisicuță/

toarce fuga din serai /

în cărbune alb”/

”stejarul mamvre/
trei îngeri pelegrini/
și apa vietii”/

Călătoria literară propusă transferă cititorul în ambianța poetei și a operei sale, determinând stări de trăire intensă care vor dăinui în memoria cititorului. Este o călătorie care oferă noi căi de receptare a operei literare.

”din casa mamei/
Imi amintesc doar dudul/
sub care prânzeam”/

„salvador dali/
mustață de ornament/
ploaie decentă”

”goblen de casă /
numai van beethoven/
cusut de mine”/

”în spate o stradă /
și o pasăre albă/
gravidă de nea”/

Pentru călătoria vieții, memoria și speranța trebuie să rămână împreună iar memoria și speranța Gabrielei Gârlonța rămân. Este dovada unei maturizări. Poeta nu urcă treptele oricum, o face cu umilință:

” eu urc trei trepte/
ce au un singur nume/
umilința ”/ și îi este de ajuns ” mirosul florilor de măr /
Din Grădina Edenului/
Față la față cu înaltul cerului./”

Sonetele, ”plutirile în libertate” ale Gabrielei Gârlonța, sunt poeme originale, compacte, bine articulate, în care poeta își manifestă tot potențialul expresiv , ”se învâрте în jurul soarelui/și ”se simte gigantică, lumina întorcându-se în cerul său”.

O lirieă sentimental-confesivă, fluentă și de profunzime:

”Glisez spre Emaus ca în Nordul lucrurilor/

Erau două grade la Sibiu când am început să levitez/
Îngerul a strigat grația trece peste mine și visez/
Îmi visez umbra mai subțire decât coada rândunicilor.”/

Ceea ce cred că o reprezintă pe Gabriela Gârlonța se află chiar aici, în aceste versuri:

”Pe drumul către Emaus Luca și Cleopa scriu pe nisip/
Am ajuns prea târziu vântul mesajul l-a străpuns/
Cu săgeata lui Arthur și caut Gralul nepătruns/
De mintea omului ca o pasăre fără cip-cirip.”/

Poeta a găsit ritmul potrivit pentru exprimarea sentimentelor și pentru povestirea evenimentelor, pentru aceasta sonetul nu este doar un mijloc de exprimare, ci și un recipient pentru trăiri.

”Sticla lumii s-a spart în motive colorate/
Și huiduie, bubuie turuie/
Vrăbiile uguie, uguie./

În casă cu un evantai de frunze/
Ating cerul, cerul/
Ating Heruvimul.”/

Poezia Gabrielei Gârlonța denotă excelenta sa capacitate creativă! Va trezi admirația cititorului?! Da, am această certitudine!

Lăcrimioara Iva

AURELIA OANCĂ

AURELIA OANCĂ

Născută : 13 decembrie 1948, com. Sătmărel, jud. Satu Mare.

De profesie: contabilă. Acum, pensionară.

Membră a Ligii Scriitorilor din România, filiala Baia Mare, Maramureș.

Membră a Asociației Scriitorilor, Baia Mare.

Cărți publicate :

Literatură pentru copii .

1. Povești de iarnă, editura Zestrea, Baia Mare, 2008.
2. Tărâmul zânelor, editura Zestrea, Baia Mare, 2009.
3. Lilica-Buburuzica și Dodi-Licurici, editura Zestrea, Baia Mare, 2009.
4. Menelau-Miorlau și Lilica-Miaunica, editura Eurotip, Baia Mare, 2010.
5. Frumoasa Sânziana, editura Transilvania, Tecuci, 2011.
6. Săniuța Fermecată, editura Eurotip, Baia Mare, 2012.
7. Prințul din codru, editura Eurotip, Baia Mare, 2013.
8. Două fete...și Miruna, editura Eurotip, Baia Mare, 2014.
9. Au mă doare...Nu mă doare! editura Eurotip, Baia Mare, 2016.
10. Lumea minunată a poveștilor, Editura Eurotip, Baia Mare, 2020.

Proză:

1. Flămânzi de dragoste, editura Eurotip, Baia Mare, 2011.
2. Caruselul, editura Eurotip, Baia Mare, 2012.
3. Floarea de câmp, editura Eurotip, Baia Mare, 2014.
4. Arborele meu, Editura EUROTIP, Baia Mare, 2020.
5. File de viață, Editura Eurotip, Baia Mare, 2021.

Poezie :

1. Din pulberi de stele, editura Eurotip, Baia Mare, 2017.
2. Zboruri înalte, editura eCreator, Baia Mare, 2017.
3. Prin ochi de copil, editura Eurotip, Baia Mare, 2018.

4. Poezia picturii- Pictura poeziei, editura eCreator, Baia Mare, 2019.

5. Din zăpezi albastre, Editura Eurotip, Baia Mare, 2021.

1

EU N-AM SĂ PLÂNG

Eu n-am să plâng pe mal de timp
Iubirile pierdute,
Trăiesc în noul anotimp,
Și-n noile redute.

Am adunat în ani trecuți,
Și bune dar și rele,
Prin vremuri triste petrecuți,
Dar și-n trăiri rebele.

Minciuna m-a lovit mereu,
Dar am ieșit din luptă,
Cu adevărul scump dar greu
Și cu ființa-mi ruptă.

Am învățat să cern din nori,
Culori și curcubeie,
Și bucurii ce cresc în zori,
Ce-mi spun: Tu ești femeie,

Care va ști să țină drept
Și pasul, și privirea,
Și inima ce bate-n piept,
Apoi, și nemurirea!

2

ACEASTA ESTE ȚARA MEA

În suflet am sădit un rai,
Cu cerul plin de stele,
Cu doina sfântă pusă-n nai
Și dorurile mele.

Mai cântă-mi doina, fluieraș,
Mai spune-n versuri line,
Povestea scrisă pe făgaș,
Cu lacrimi și suspine.

Adună munții toți la sfat
În catedrala sfântă,
Ce crește-n țară, brâu brodat,
De țara ce cuvântă,

Prin stânci ce stau semețe-n vânt,
Prin brazii verzi din munte,

Să curgă-n cetini un cuvânt
Dar care spune multe.

O țară-avem! Și-o casă-n ea!
Și rădăcini sub glie,
Aceasta este țara mea
Și fi-va-n veșnicie!

3

ARCA VIEȚII

Nu mai vreau un cântec de iubire,
Nu mai vreau nici cântec de amor,
Nu mai vreau propusa fericire,
Peste răni ce încă mă mai dor.

Nu mai vreau ca raza dimineții
Să îmi șteargă lacrima târzie,
Vreau doar bucurii și rostul vieții
Scris ușor pe-un petec de hârtie.

Zâmbetul să-mi lumineze fața,
Lacrima s-o pun în buzunar,
Inimii să-i cos rana cu ața,
Împletită dintr-un nor hoinar.

Cerul meu să prindă iar culoare
De azur și fără niciun nor,
La rever să-mi pun broșă o floare,
Iar în vânt s-arunc al meu fior.

Peste lume să plutească-n voie
Și din el să creasc-un curcubeu,
Să salveze viața precum Noe,
Și pe arca ei să fiu și eu!

4

IAR LA FINAL...

Citind romanul vieții rețrăim,
Momente calde scrise în cuvinte,
Ce tremură sub ochi în mod sublim,
Apoi se scurg pe un obraz cuminte.

Întoarcem file-n care mai vedem,
O tinerețe cu un chip de înger,
Ce poartă-n ochi imagini din eden
Și-n inimă un ghimpe ca de sânger.

Popas mai facem printre alte file,
În care cresc din tuș niște pitici,

Zâmbești și spui: Ce drag îmi ești, copile!
Cu obrăjorii tăi cei scumpi și mici.

La pagina pe care stau înscrise,
Imagini cu alai și musafiri,
Te văd copile printre-a tale vise,
Cu cineva. Voi doi ce sunteți miri.

Apoi vin file cu povești nescrise
În care-am adunat vii amintiri,
Sub flori de tei, romanele din vise,
Iar la final, înscrise mari iubiri!

5

SĂ IUBIM NATURA

Voi presăra pe drumul tău petale
Și dale de parfum voi pune iar,
Să fie toate dragi inimii tale,
Iar ochii mei să-ți fie veșnic far.

Apoi, voi rupe un crâmpei de soare
Ascuns între petalele de flori,
Izvorului îi voi lăsa o boare
Ce răcorește trupul uneori.

Prin codrii verzi voi pune umbra deasă
Și pe tulpini de fagi voi încrusta,
O inimă, să fiu a ta aleasă
Și o săgeată spre inima ta.

Iar pe câmpia cu întins de aur,
Voi pune pâinea caldă, aburind,
Din maci voi face inimii tezaur,
Iar dintr-un spic, un minunat colind.

Aș vrea să fiu în tot ce este viață
Și-n tot ce radiază doar frumos,
Aș vrea să fiu și vers, dar și povață
Ca să înalț un imn melodios,

Naturii care poartă în veșminte
Comori pe care unii nu le văd,
Dar eu acum vreau să le-aduc aminte,
Să o iubim, altfel va fi prăpăd!

Conversia durerii

Stela Cheregi

Stela Cheregi – născută în Lupeni, jud. Hunedoara la 5.01.1972, licențiată în științe economice, actualmente trăiește în Marghita, jud. Bihor.

Scrie poezie și proză.

Cărții publicate:

Singurătatea păcatelor- 2016- vol. Poezii;

Confesiune de o zi – 2017- eseuri;

Visuri provincial- 2018- poezii;

Respirând în oglindă 1- 2018, în coautorat cu scriitorul Dan Minoiu;

Respirând în oglindă 2- 2019, în coautorat cu scriitorul Dan Minoiu;

Ultimul anotimp, iubirea mea- 2021- roman;

Antologia” Literatura din călimară”- vol. 1, vol. 2, vol. 3, vol. 4, vol. 5 (s-a îngrijit de redactarea și coordonarea volumelor).

1

CONVERSIA DURERII

Se mai sinucid în taină convertiri la nemurire
Îmbrăcând în grabă viața într-o moarte cu pretenții
Lăcrimând însingurarea unor îngeri în neștire
Despre care par să scrie cu uimire toți poeții.

Mă-ntristează neputința de-a fi stavilă-ntr-o moarte
Care a-ngropat cu teamă dezolante conversații
Cernând timpul printr-o sită o ofrandă dată-n parte
Poposind la o răscruce încifrată-n respirații.

Aștipind sub umbra crucii timpul se îmbracă-n patimi
Rătăcind pe harta vremii alte rute călătore
Întrebări scăldate-n ceață, stinse-apoi în val de lacrimi
Arzând poteci de albe flori, fumegând pe trup sudoarea.

Vrei să mai zidești o doamnă într-un val de apatie
Când infernul se prelinge în singurătăți acute
Plămădind iubiri uitate ce aspiră la sclavie
Când dorințele eterne s-au desprins din șoapte mute.

Dar acum respir alene într-un strai de sărbătoare
Și-ți promit printre iluzii, să-ți rămân reper în parte
Fulguind peste păcate trupuri reci prinse-n ninsoare
Miruindu-mi așteptarea, un consemn în Sfânta Carte.

2

TIMP

Astăzi cad înalt spre tine și sunt ploaie dintr-un nor
Cu tristețile fardate într-un zâmbet incolor
Prelungirea nopții albe o esență rafinată
Ce mai bântuie o dată ca o umbră încercată.

Mi-au plecat din vise doruri și le-ngrop în neputințe
Din preaplinul amăgirii răscolite de căințe
Las speranțele să-noate într-un golf din Marea Moartă
Și-mi hrănesc cu lacrimi veacul așteptând o altă soartă.

Poate că în podul vremii clopotele trag să plângă
Și-n bisericile-nchise ruga-mi pare că-i nătângă
Îngropându-ți tâmpla ninsă într-un clipocit de rouă
Când cu pasul obosit te întorci în Lună nouă.

Atârnă-n cumpăna nopții întrebări fără răspuns
Rugăciune nerostită, plăsmuită pe ascuns
Când tristețea se înneacă stingherită într-o stea
Ca o roată ce se-ntoarce și te cheamă-n viața mea.

Lumânări au ars degeaba, rugăciuni am spus destul
Noaptea s-a-nfruptat din tine ca un monstru nesățul
Și în pumni am strâns țărâna ce-ți apasă azi pe piept
O vestală sunt în taină și-n tăcere te aștept...

3

RĂSPUNS

Ce cântec se-nalță spre ceruri acum
Când noaptea coboară pierdută-n zare
Și-n vise mai cerne un rest de parfum
O șoptă desprinsă din Carul Mare?!...

Ce umbre coboară din stele acum
Când lumea e bătută de tristeți
Piatra Arsă e îngropată în fum
O chemare întoarsă din alte vieți?!...

Ce haos e-n timpul acesta acum
Când gânduri flămânde te cheamă-napoi
Deșert de cuvinte scăldate-n scrum
Clepsidră ce-ți cerne tăcerea în ploi?!...

Ce plânset îmi este tristețea acum
Când ceasul mi-e gol în visul nedormit
Vâltoare de lacrimi pierdută pe drum
Legată de moarte cu-n lanț ruginit?!...

Ce noapte se lasă în mine acum
Când îmbrățișat de toamne flămânde
În zbuciumul himei și frunze duium
Urma îți pierd și nu mai știu unde?!...

4

PRESUPUNERI

Ne separă anotimpuri și nopțile ce cresc în noi
Rătăcind stele căzute la răscruci întoarse-n gând
Când tâmpla ți se zbate, îmbrăcând tristețea-n ochii goi
Ca-ntr-un vis albastru, zbor îngeresc purtat de vânt.

Ne înconjoară umbre ademenite de lumină
Agonizând prin huma frământată într-o noapte
Doi îngeri își parcurg iubirea îmbrățișați de vină
Răscolind abecedarul în cuvinte și-ntre șoapte.

Ne-mbrățișează vara cu amintiri în care-am fost
Zămislind iubiri în lutul celor ce-au plecat demult
Ca o himeră mă străbați în toate zilele de post
Și te clădesc în vise să-mi fii pe veci locaș de cult.

Ne răstignește timpul și ne condamnă la uitare
Și respiră clipa-n care se divide veșnicia

Sau mă dojenești firesc, spui că dragostea-i o stare
Că m-aștepti în Ursa Mare, să-ți rămân provincia.

Ne ademenește teama, se strecoară-ncet în cuget
Regăsind fiori de gheață înfloriți într-un suspin
Dau singurătății mele labirint pierdut prin umblet
Suflet gol, un ciob de stea, umbră scursă prin destin.

5

NEGUSTOR DE VISE

Aș vrea să te recompun din șoaptele înserării
Biet negustor de vise la taraba nopții
Când doamne obosite cad pradă resemnării
Mai aprind candelă și aduc ofrandă sortii.

E clipa trecătoare și plină de iluzii
Credința-i îndoită cerșind doar o minune
Un pumn de mărunțiș le îngroapă în confuzii
Femei se vând ușor mimând cu pasiune.

Năluci din alte vremuri s-au strecurat în grabă
Au drămuit dorința și-au pus-o pe cântar
Negustorule când ești, din priviri te întrebă
Dacă iubiri ambulante mai ai în inventar.

Lumea lor de vise și ne-ntâmplăte mângâieri
Străjuită de trufie, ștearsă vanitate
Mai fac reproș în taină slabelor negocieri
Și-n arginții vremii datorii sunt achitate.

În colțul piațetei mai pâlpâie lumina
Când îndrăzneța doamnă sufletul ți-a descheiat
Peste taraba cu vise cade-acum cortina
Pierdută în detalii, știind, a întârziat...

Oana Frentescu

Frentescu Ioana, (pseudonim literar Oana Frentescu), s-a născut pe data de 22 octombrie, în orașul Huși, jud Vaslui, cu domiciliul în Iași. A absolvit clasele primare și liceul teoretic, secția reală în Huși și Școala tehnică postliceală sanitară în Iași, practicând meseria de asistentă medicală.

Din anul 2013 publică poezii, în diverse grupuri literare în reviste online și pe suport de hârtie: Confluente literare, Impact cultural, Universul Culturii, Cervantes, Led FORCES, PRIETENIA, Surâsul Bucovinei, Contraste culturale, Sintagme literare, revista Monitorul de poezie, revista Extemporal lyric, revista Poezia, revistă de cultură poetică, sub egida Uniunii scriitorilor din România, etc.

A fost remarcată cu poeziile sale de revista Parnas figurând astfel printre autori, fiind nominalizată de două ori în paginile revistei online 2017, 2018.

Premiul 1 la poezie, în emisiunea "Dincolo de sunete" la radio tasha, iulie 2017;

Premiul- Mi-s Muza poeziei, concurs transfrontalier, an 2017 /coordonator Romeo Tarhon

-Medalie și Diplomă cu Premiul special al juriului, la festivalul internațional de poezie, CAMPIONATUL MONDIAL de POEZIE, 2018/ Trandafir Simpetru

-Medalie și Diplomă de excelență la GALA LAUREAȚILOR CULTURII IEȘENE, 2019, LSR

– Premiul special al juriului la Concursul internațional de creație literară „Vis de toamnă”, secțiunea poezie, 2019

-Premiul III, la Festivalul-Concurs Internațional de Creație literară "Grigore Vieru-Sunt

iarbă, Mai simplu nu pot fi” Ediția a VIII-a ,2020.

– Mențiune, la Festivalul-concurs „Elogiul iubirii”, Ediția a II-a, 2020, (07ian-25 feb)

A obținut numeroase DIPLOME, de MERIT, de ONOARE, de EXCELENȚĂ, ca o recunoaștere a valorii creației sale literare .

Diplomă cu Premiul de merit poetic, în cadrul concursului Internațional de poezie Monitoriada 2020, organizat de revista Monitorul de poezie,2020.

DIPLOMĂ DE ONOARE, cu prilejul a 170 de ani de la nașterea marelui poet Mihai Eminescu; 20 de ani de la fondarea Centrului Internațional Eminescu; Podul de înfrățire spirituală, Chișinău, 2020.

PREMIUL REVISTEI SINTAGME CODRENE, la concursul online „Lira Poeziei Codrene”, ediția a I-a /2021

Primul debut literar are loc în anul 2016 cu editarea cărții Cuvinte nerostite. Are câteva antologii unde este coautor, amintim câteva:

-antologia Surâsuri înlăcrimate, 2015

-Cenacul ecreator1,ecreator 2 (antologie), 2018

-Mi-s Muza poeziei,(antologie) redactor Romeo Tarhon, 2018

-Cenacul poetic Schenk, (antologie), editată în Germania, 2018

-Rezident în țara cuvintelor,(antologie), 2018

– Anthology of theWorld Championship of Poetry, 2018

-Antology of European Championship of Poetry, 2019

– Antologie concurs TOAMNA la Apollon, ediția VII-a, 2019

– Școala literară de la Huși,2019

– Vis cu Nichita, (antologie), 2020

-Antologia prieteniei vol. IV, 2020

– Poetry row of masks- (antologie), 2020

– Antologie, WORT VERGESSEN: Gedichte: Lirik-Kreis Schenk, editată în Polonia, 2020

Cărți editate:

-Cuvinte nerostite, editura PIM Iași, anul 2016

-Dincolo de fereastră, editura PIM Iași, anul 2017

-Copacii aleargă odată cu mine, editura PIM, Iași, anul 2018

– Refugii în albastru, editura PIM, Iași, anul 2019

-Tăceri albe, , editura PIM, Iași, anul 2019

– Gând tatuat în clepsidră, editura PIM, Iași, anul 2020

-Umbra spațiului gol, edit PIM, 2020

-Diminețile visului alb, 2021, edit Ars Longa

– Undeva fără timp, 2021, edit Pim Iași

Poezii

1

Banalitatea

banalitatea feliată în porții zilnice
umblă prin aer,
prin intersecții ne face cu mâna.
oglanda repetă vederea din stânga.
în dreapta e jocul de umbre.
o inerție ruginește sub tălpi.
ceva desființat de noi plimbă emoția de la unul la altul.
a ieșit din cuvânt și ne asasinează mărunț.
în cămașa ta emoția tresare în dungi colorate
încâlcind lianele cerului.
uneori se ascunde în toate cele patru puncte cardinale.
nemicul, de care ne temem, răsare în același loc.
pe raza lui nu-i nici un punct de sprijin.
trebuie să inventăm ceva,
ceva care să reziste,
să taie realitatea alergând în sus,
să ne luăm din frunze ruga,
să avem ipoteza noastră nechinuită de confuzie.
să inventăm ceva, ca o lună nouă ștergând lacrimile.

2

Ceva s-a rostogolit

ceva s-a rostogolit cu zgomot umblând amar
prin cuvinte
timpul s-a rupt în bucăți
ochii fără somn au rămas pironiți de stele
zâmbetul crispat se oglindește și în cafea
s-au întesit gândurile făcând muchii în pereți
insomniile se culeg din măruntaiele cerului

e un început de dezlipire de efemerul mister
ascuns printre frunze
coborâtor din stele
de puntea pe care niciodată n-am mers

de golul rece mărșăluind cu picioare de plumb
de asfințitul singuratic pe pământ
de uimirea unui fir de trifoi

genunchii și palmele au sens tămăduitor
ca și vântul ce adie-n plete
totul îngână pieirea timpului când visam cu o mie de ochi

3

Sinucideri de amiezi

sinucideri de amiezi caniculare
ferestre adormite
albastrul virtual înșirat cu pixul
peste poemele deplasate spre roșu
peste mâinile tale tăcute

între mine și tine doare aerul
doare sarea
doare piperul
doare gândul
dor visele suspendate în diagonală
pe străzi se plimbă vântul și câinii

4

Nu-mi spune

nu-mi spune că e noapte azi
și mâine la fel
că mâinile tale sunt în rugăciune
că există moarte în timpul din noi
că sintaxa nihilismului mișcă cerul
găsește limbajul codificat al lui Dumnezeu
în frunze
în arbori
în aer
în apă
sub pași
lângă tine
imprimat în liniile gândului

în liniile palmei
mai e timp să aduni lumină
să despachetezi dimineața pe un scaun verde
nu-mi spune că e noapte și mâine la fel

5

Expansiune

expansiune lătită în alt spațiu
detalii fără lumină
emoții plecate
e o diferență de litere pentru cuvânt
pentru aer
pentru mersul neterminat

la un punct distanță sunt spații diferite
altceva există acolo
e alt vid
alt albastru
altă deznădejde
altfel moare iarba

o liniște lungă zvâcnește pe dinăuntru
în amintire e implantat timpul limitat
cu amprenta unei călduri afective
o structură intactă al banalului zâmbet
al unui ceva nenăscut înfometând lumina

SE ROAGĂ PĂDUREA...

VICTOR BURDE

Este născut la data de 07 martie 1942, în localitatea Perii – Vadului, comuna Ileanda, jud. Sălaj. Domiciliază în Alba Iulia – România.

Volume publicate:

„Se roagă pădurea”- versuri 2010 ;

„Sub zodia peștilor” – versuri 2010 ;

„Așternut pe frunza toamnei”-versuri 2010;

„Legenda Panaghiei- fata care s-a îndrăgosit de soare” – legendă în versuri – 2011.

Volumele au apărut la Editura „Gens Latina” din Alba Iulia.

„Descântec de rouă”-versuri 2011, apărut la Editura „Armonii Culturale”, din Adjud-Vrancea.

„Iubiri de toamnă târzie”- versuri „Editura Armonii culturale din Adjud-Vrancea,2012;

„Despletirea clipei”, antologie lirică de autor, Editura Armonii Culturale, din Adjud-Vrancea, 2014.

„Cuibul cu Amintiri”- antologie lirică de autor vol. II, Editura Armonii Culturale, din Adjud – Vrancea, 2016.

„Cine ești tu? – volum de versuri bilingv, română – engleză,; Editura Armonii Culturale, din Adjud – Vrancea, 2019. Traducerea în limba engleză, a versurilor, aparține distinsei scriitoare și traducătoare, Elena Angheluță – Buzatu, din Statele Unite ale Americii.

Este coautor, în peste 35 de antologii de poezie. A fost selecționat pentru participarea în Antologia Scriitorilor Români Contemporani din Întreaga Lume, STARPRESS 2011, ediție bilingvă -română-engleză și în Antologia Scriitorilor Români Contemporani din Întreaga Lume, STARPRESS 2013, ediție bilingvă, română-germană.

Premii literare:

Premiul I la Concursul Național „Pe aripi de dor domnesc „– secțiunea poezie ediția-2010;

Premul IV la Concursul internațional de poezie pentru românii de pretutindeni”Starpress”-2010;

Premiul Asociației Naționale „Cultul Eroilor”-Filiala Argeș, în cadrul Concursului Național „Pe aripi de dor domnesc” – 2011;

„Premiul pentru autenticitate”la Concursul internațional de poezie pentru românii de pretutindeni „Starpress” -2012;

Premiul I la Concursul național de poezie „Dor de Dor” – 2012

Premiul II la Concursul internațional de poezie „Limba noastră cea Română”-2013.

Premiul I la Concursul Poezia Cântec de Aur, din cadrul Concursului „POEZIA VOCE SI CANTEC, organizat cu ocazia Zilei Mondiale a Poeziei, în acest an, pentru poezia „Priceasă pentru Apuseni”, organizat de Editura și Revista, ARMONII CULTURALE – Romania.

Diploma EXCELENTIA LITERARIA ACADEMICA acordată de către Institucion Cultural Columbiana – Casa Poetica Magia y Plumas din Republica Columbia, 2021
Distincția literară- RECONOCIMIENTO Y PREMIO PLUMA DORADA, primită din partea aceleiași instituții, din Republica Columbia- 2021.(ș.a.)

Este inclus în:

Dicționarul enciclopedic al scriitorilor români la începutul mileniului al III-lea MILENARIUM (VOL. I, pag.131- 140);

Dicționarul Autorilor Români Contemporani, publicat în anul 2013, (pag. 54 și 55);

Dicționarul Bibliografic al Ligii Scriitorilor Români, publicat în anul 2011 (paginile 71 și 72);

Colaborări:

Cu reviste, asociații culturale, cenacluri literare, din țară și străinătate (poezii publicate în

reviste literare tipărite și în virtual, din: Austria, Republica Moldova, Canada, Columbia ș.a.), și cu posturi de radio și Tv.din țară.

MEMBRU AL LIGII SCRIITORILOR ROMÂNI

POEZII DE TOAMNĂ

1

TOAMNĂ RECE...

Toamna ce întinde vâl de brumă-naltă,
Mi-a ucis azi noapte nuferii pe baltă.
Fără bun rămas, frunzele rotunde,
Sărutând luceferi au pierit în unde...

Legănată barca ce mi-a dus iubirea
Prinsă-n vântul serii lunecă aiurea
Și pe vâsla veche ce găsea limanul,
Mai plutește numai sufletul sărmanul.

Muți, cocori pe apă scuturând aripa,
Gata de plecare își așteaptă clipa
Ca să se înalțe părăsind pământul,
Către alte lumi, înfrățiți cu vântul.

Numai eu jelesc și cu frunza udă,
Prinși în vântul toamnei, cine să ne-audă?
Dragostea mi-e dusă – altul să o poarte,
Uite moare frunza – peste altă moarte...

2

TOAMNĂ...

S-a schimbat la față, tristă, depărtarea
Ninge frunza-n galben troienind cărarea.
Vin sleite stoluri cu priviri năuce
Căutând sălașuri unde să se culce.

Că le-așteaptă cale încă neștiută,

Către alte ceruri cruce nebătută.
Vor vâsli înaltul și-au să cadă-nvinse,
Multe dintre ele, cu aripe ninse.

S-au plecat salcâmi ca de rugăciune
Și așteaptă-n codrii toamna să răsunе,
Dând de veste frunzei c-o să pice iară
Părăsindu-și ramul până-n primăvară.

Și încet se lasă noaptea peste toate,
Prin hățișuri sure luna mai răzbate
Și aruncă raze ninse peste huma
Ce scânteie-n noapte, poleind-o bruma...

3

RĂCOAREA TOAMNEI

Dogoarea verii pierise de tot;
Mai rămăseseră doar
câteva raze de soare din care,
am făcut înveliș pentru tine,
căci frigul durea
ca o rană de coasă
și trupul îți tremura
sub roua rece și grea,
în livadă, departe de casă.

Mirosea a toamnă
și se auzeau
murind rădăcinile
ierbii, în care dormeam;
Tu îți încălzeai
lângă pântecul meu mâinile
și parcă amândoi
spre vară fugeam,
sau numai sub rouă, visam?...

4

SEARA PE DRUM

Un soare plăpând și bolnav
Poleiește amurgul și calea
Și pasul îmi mușcă hulpav,
Prin iarbă să-și taie cărarea.

Petrec depărtarea cu gândul
Ocolind pe la poale colina,
Adâncește ziua și rândul
De plopî îmi fură lumina.

Arzi oare și tu femeie,
Ca dorul meu în răscruci?
Așteptând să văd cum scânteie,
Lămpașul la colț de uluci.

E târziu și încă-s pe drum
O mierlă cântă, să mă aline,
Răsare luceafărul tocmai acum,
Când dorul se face doină în mine...

5

RUGĂCIUNEA DIMINEȚII

Bincuvântează-mi Doamne,
toate iubirile!
Cele din trezirea dimineții,
ca și pe cele care le leagăn,
în poveștile nopții,
să adoarmă
cu săruturi furișate pe buze!...
Binecuvântează-mi,
ceasurile de așteptare
a clipei ce s-a rătăcit
pe nehotărârile mele,
la cumpăna dintre
două drumuri și două iubiri ;
Ajută-mă, ca prin voia Ta,
să pot găsi răspunsul
frământărilor secătuite,
de neliniștea ce picură

în umbra alb-obscurului,
lacrimi pe nedormirea
ochiului!...

6

SE ROAGĂ PĂDUREA...

Pe icoana poienii se roagă pădurea
Ce-și simte sfârșitul – lucește securea!
Mâine ,pieri-vor copaci și cuiburi cu tot,
Intre viață și moarte nu-i loc de negoț!

Vor fulgera topoare tăind rădăcini
De brazi înalți, hăcuiți de tulpini,
Durere și țipăt de păsări, ce înfioară,
Pui fără mame s-or stinge spre seară.

Și ruga o șoptește în caldă adiere,
Cerând de la Ceruri să aibă putere
Să ascundă lăstarii în crengi – de secure,
Prin vremuri să crească o altă pădure...

În rugăciunea ce-o șoptești pădure,
Te roagă pentru oameni – Cerul să se-ndure,
Să-i ierte, că dispare pădurea românească
Și doina nu mai are, loc să se odihnească!

De n-ai gândi pădure, la fel precum o mamă,
Planeta s-ar topi ca și un glob de aramă.
Dar tu grijești lăstarii să-ți rămână
Și creanga-ți secerată i-ascunde, ca o mână...

- **Aculin Levitzki- poet, eseist, epigramist, aforist, hermeneut .**
- **A studiat Logistica la Școala Militară de Ofițeri activi Nicolae Bălcescu, Sibiu.**
- **Din Rădăuți. Trăiește în București.**

Flori de spirit

Rafinamentul este arta de a prețui la alții transfigurarea propriei noastre sensibilități.

*

Nu poți să scoți omul din mizerie, până nu scoți mizeria din om!

*

Evoluția umanității (îndumnezeirea) nu înseamnă să te lupți cu alții pentru fericirea ta, ci să te lupți cu tine însuși pentru fericirea altora. Eroul este excepția care confirmă regula.

*

În maxima ”Compasiunea este forma cea mai înaltă a existenței umane”, Fiodor Dostoiewski sondează abisul îndumnezeirii.

Compasiunea este opozabilă tuturor absurdităților, calamităților și viciilor care blochează calea spre bine și fericire a ființei. Compasiunea este cel mai complex, mai profund și mai nuanțat sentiment (suport afectiv) și se manifestă ca impuls care dă sens virtuții și nobileții umane. Compasiunea este manifestarea sinelui divin trezit în ființa umană.

*

Înțelepciunea este arta de a vindeca și menține sănătoasă natura umană, prin alinierea omului la vibrația armoniei divine.

*

Așa cum mijloacele artistice dau strălucire operei de talent la nivelul formei, tot astfel PIATRA FILISOFALĂ dă karatele estetice CAPODOPEREI la nivelul conținutului.

*

Privită prin prisma arhetipului, capodopera artistică a umanității este o expresie a sacrului, iradiază har divin și are menirea de a ilumina. Prin urmare, este o impietate ca o capodoperă să cadă pe mâna unui profan.

*

CHEIE HERMENEUTICĂ.

Din titlul tabloului “Omul legendar și femeie șezând” constatăm că Pablo Picasso a descifrat dimensiunea sacră a parabolei biblice “Iosif și Potiphar”, reușind să-i reîncifreze mesajul de natură divină printr-o configurare stilistică genială. Cheia de boltă a pietrei filosofale încifrate în această capodoperă a umanității se întrezărește în titlu. Fiind înobilată stilistic cu 5 pietre filosofale, capodopera lui Pablo Picasso este indubitabil (până la proba contrarie) cea mai complexă și mai spectaculoasă capodoperă pictată din toate timpurile și face parte din capodoperele artistice rarisime care, ca și capodopera de la Târgu Jiu a sculptorului român Constantin Brâncuși, are puterea să schimbe lumea.

*

Analizate arhetipal din perspectiva analogiei comparate în raport cu logismul sistemic, mijloacele de expresie au o dimensiune abisală. Prin urmare, ele sunt concentrări de informație afectivă, cognitivă și volitivă, care dau strălucirile diamantine și caratele estetice oricărei creații artistice, aspect remarcat încă din antichitate de marele retor al Romei, Fabius Quintilian.

*

Hermeneutica abisală (sau a esențelor) este un demers inițiativ gnostic, care reclamă o viziune interdisciplinară și mult bun simț.

Ea își propune să decanteze și să integreze într-un sistem coerent de cercetare, interpretare și evaluare tot ce este mai valoros în filosofia hermetică, gândirea arhetipală,

psihologia analitică, teoria simbolurilor, teoria fractalilor, logismul sistemic, teometrie, yoga, înțelepciune (oriunde s-ar manifesta, inclusiv în religii), filosofia bunului simț, taoism, ortodoxie, budism, brahmanism, mozaism, mahomedanism, transcendentalism, alchimie, teosofie, antroposofie, știința capodoperelor, pe știință și știința artei, în general, precum și pe cele mai exclusiviste rigori estetice privind performanța artistică.

*

Sănătatea și evoluția umanității sunt rodul cultivării înțelepciunii, spiritului și virtuții, pentru că omul poate crește exact atât cât îl pot înălța profunzimea, echilibrul și armonia gândurilor, sentimentelor și faptelor de care este capabil.

*

Prin reflecție revelatorie, sensibilizare, sublimare și responsabilizare, înțelepciunea trezește divinul din noi.

Aculin Levitzki

Întâlnirea cu scriitoarea Gabriela Raucă din Austria s-a produs pur și simplu pe calea undelor într-o emisiune de radio! Realizatoarea emisiunii radio "Printre gânduri, printre rânduri, printre oameni", doamna Mioara Hususan de la Radio Romantic din Romania, avea și în 3 iulie 2021, o emisiune ca în alte sâmbete. Nu a divulgat nimănui ce surprize pregăteste și nimeni nu avea să știe ce urmează: Cu totul întâmplător am deschis pe la jumătatea emisiunii și am aflat că era o emisiune surpriză în care lansa două cărți de poezii "

Focul din Noi" și "Simfonia Culoarelor" vrând să facă o surpriză autorilor. Mi-am recunoscut ultimele versuri pe care le recita cu un glas duios și lacrimi de fericire au început să îmi înmugurească în colțul ochilor! Eram surprinsă, bucuroasă și fericită primind acest cadou total neașteptat și am început să citesc mesajele trimise de ascultători. Inima îmi vibra puternic într-ul vals al împlinirilor când am auzit vocea realizatoarei care anunța că va trece la ce-a de a doua carte pe care o lansează: Simfonia Culoarelor! Am avut un regret că lansarea cărții mele se terminase și eu nu am apucat să o aud, îmi părea rău că nu am intrat de la început, dar am știut că doamna Mioara va avea o înregistrare a emisiunii pe care o voi putea asculta mai târziu așa că m-am concentrat spre cartea nouă pe care tocmai o anunțase.

Glasul suav al realizatoarei recita poeziile Gabrielei Raucă cu aceeași finețe și sensibilitate cu care le recitase pe ale mele, aveam chiar senzația că anumite versuri se aseamănă și că melodicitatea versurilor este aproape aceeași. Eram atât de mirată! Cum ne-a ales pe noi două, doamna Mioara? Oare să fi observat același lucru? Am devenit tot mai curioasă să aflu și să o cunosc pe Gabriela Raucă. scriitoarea cu care devenisem "surori de botez" fără să ne cunoaștem, dar ceva îmi spunea că noi două avem ceva în comun...Ne-am împrietenit chiar de la acea lansare minunată și i-am transmis că doresc neapărat cartea sa "Simfonia culorilor".

Astăzi cartea a ajuns la Montreal și am început imediat să o citesc! Am parcurs filă după filă pe nerăsuflăte până am terminat de citit cele 200 de pagini ale cărții. Mi-au dat

lacrimele! Doamne, intuiția nu m-a înșelat, chiar suntem suflete ”surori” și nu cred că am fost alese la întâmplare de doamna Mioara, ca să fim ”surori de botez”!

Cartea Gabrielei Raucă, publicată la Editura Pim din Iași în 2021, este a doua sa carte de poezii și este de o calitate impecabilă atât estetic, artistic cât și ca și conținut literar. Coperta este realizată într-un stil modern, de domnul Mihai Cătrună care adaugă ilustrații grafice desăvârșite în carte. Gândurile scriitoarei sunt așezate firav pe primele pagini care într-un limbaj cald și duios transmit un mesaj de iubire cititorului și un îndemn să o descopere. Gabriel Vulpoiu prefăteaza cartea Gabrielei Raucă cu ”Ferestre deschise” o introducere în lumea magică a scriitoarei, această ”Simfonie” a culorilor în care deschid larg porțile sufletului său spre desfătarea cititorului.

Scriitura Gabrielei Raucă din volumul Simfonia culorilor este de un lirism debordant, cu o versificație încântătoare care curge lin în poezii pline de mister, romantism și dăruire. Cuvintele sale formează o rapsodie plină de candoarea nuanțelor sufletului ce joacă pe portativul iubirii. Autoarea Gabriela Raucă își răsfărânge iubirea din suflet asupra a tot ce o înconjoară, descrie cu multă sensibilitate anotimpurile, marea, casa părintească, armonizându-și trăirile în versuri brodate cu fir de aur.

Dragostea pentru natură o exprimă în versuri de înaltă trăire, cum numai un poet care scrie cu sufletul poate face, ea știe să asculte valul, să privească cerul senin sau cu nori, să-nțeleagă mângaierea vântului pe obraz sau briza ce se joacă în plete și să adune toate aceste daruri miraculoase ale naturii în inima sa.

Amintirile din copilărie cât și chipul drag al părinților îi revin mereu pe partitura sufletului pentru că dragostea pentru ei nu s-a stins și nu se va stinge niciodată atât cât va trăi. Dorul de țară îi murmură în cuibul sufletului o baladă de dor ”Noi am plecat cândva din țară,/ Dar țara n-a plecat din noi”.

În poeziile Gabrielei Raucă întâlnim adesea stilizat, fin și subtil asemuirea tinereții cu vara pe care o iubește atât de mult și care nu ar mai dori să facă loc toamnei în calendarul vieții. Ea trăiește fiecare zi cu intensitate, acceptând și bune și rele căci toate trec. ”Mi-e drag să înțeleg ceva din viață/ Bune sau rele, toate au trecut/ Și orice rid ce îl primesc pe față/ Să știu, când și de ce a apărut”

Dragostea pentru cel iubit nu există pentru scriitoarea Gabriela Rauca în doze mici, este zugrăvită în culorile intense ale belșugului, ale tumultului, ale măsurii nemăsurabile : ”Și te iubesc atât de mult încât mă doare”, ”Ce-nseamnă c-atât mi-am dorit / Să-ți fiu în suflet, a ta doamnă?/ Că visul mi l-am împlinit,/ Pentru mereu, asta înseamnă!” Deși autoarea mărturisește în poezia ”Cronos” că-n ”buchetul vietii” sale vor fi șase zeci ”de ani, totuși prospețimea și copilăria sufletului său nu au dispărut și câteva poezii ghidușe își găsesc locul în paginile cărții ”Simfonia culorilor”. În poezia ”Ortografie” autoarea mărturisește ”M-am gândit să fac o poezie/ Un mod vesel de-a aprofunda/ Când și cum și -n care loc se scrie,/ Dacă-i î din i sau â din a.”. Iarna descrisă atâta de frumos a

sosit, iar”Moș Crăciun pe horn coboară”, apoi”Cadouri scoate, sub pom le pitește,/ Din sacul lui legat cu funde roșii/ Ar vrea să stea, dar totuși se grăbește/ Să plece, până or cânta cocoșii ”și totuși ‘Adoarme Moș Crăciun în casa dulce/ Simțind în nări miros de scorțișoara/ Și-i este bine de nu s-ar mai duce/ Să-nfrunte iar troienele de-afară”

Gabriela Raucă aduce în inima cititorului o lumină și o prospețime, o bucurie a sufletului mereu tânăr care înalță pe pedestale de iubire tot ce o înconjoară, În versurile sale pline de culoare și tandrețe cititorul se va simți câștigat, va simți că prinde aripi pentru că autoarea scrie cu penița sufletului înmuiată în iubire. O iubire de oameni, de natură, de amintiri, de locurile dragi, de copilărie, de familie, de omul iubit și de binele pe care-l poartă în inimă..

Sunt fericită că am avut șansa și norocul să ne întâlnim și mărturisesc că am sentimentul că o cunosc de-o viață, între timp i-am trimis și eu trei dintre cărțile mele și odată ce le va citi va înțelege...că am avut dreptate, intuiția nu m-a înșelat... Scriitoarea Gabriela Raucă este o poetă extraordinară care va avea încă multe de spus pe altarul literaturii române, ea rămâne pentru mine o mare surpriză, o bucurie și o revelație! Felicitări!

Recomand din toată inima ”Simfonia culorilor”acest volum de poezii absolut excepțional, tuturor iubitorilor de poezie adevărată, de calitate și așteptăm cu mult interes noi apariții la fel de valoroase!

Mihaela CD

membru al Uniunii Scriitorilor din Canada, TWUC
Presedinte World Poets Association Canada
membru LSR -Liga Scriitorilor Romania

Paralelă între „Focul din noi” și „Simfonia culorilor”

Cunoscând-o pe scriitoarea Mihaela CD, poți avea șansa de a înțelege esența poeziilor sale, dar și reciproc, intrând în lumea cărților ei, îi poți pătrunde cu ușurință sufletul. Cu câteva luni în urmă am avut plăcerea de a face cunoștință cu Mihaela CD, o scriitoare deosebit de talentată, un nume de care se vorbește din ce în ce mai mult, în legătură cu tot ceea ce înseamnă poezie, publicații literare, cultură românească peste hotare, evenimente spectaculoase, în care se promovează valorile românești, ca mesager al frumuseții umane, văzută din perspectiva spiritualului.

Cronici, referitoare la operele sale, la întreaga sa activitate literară, s-au scris și se scriu în continuare, de către specialiști în domeniu, care au capacitatea de a-i califica și aprecia munca de creație, într-un mod profesional și cu siguranță foarte competent, dar eu, mă voi referi aici, la un alt fel de a o percepe și de a vedea lucrurile, din perspectiva unei „surori de botez literar”, așa cum, în ultima vreme, ne place, amândurora, a ne numi. De ce spun acest lucru, de ce mă gândesc la Mihaela CD ca la un suflet pereche, în domeniul poeziei, de ce a reușit această scriitoare talentată să mă impresioneze atât de mult?

Care sunt punctele noastre comune, în ceea ce înseamnă poeziile scrise, viața de familie, felul de a reacționa în fața momentelor dramatice, a emoțiilor puternice, a bucuriilor și evenimentelor generate de acestea, în fața trecerii timpului și a vieții în general? Ce ne apropie și ne face să gândim în același fel și ce ne deosebește pe una de cealaltă? Despre felul în care ne-am cunoscut, a povestit și Mihaela, cu lux de amănunte și cu recunoștință, pentru o persoană deosebită, care a intuit de la început simbioza dintre sufletele noastre, puse în pagini de carte. Mă refer la doamna Mioara Hususan, realizatoarea și moderatoarea emisiunii „Printre rânduri, printre gânduri, printre oameni”, prezentă în fiecare sâmbătă, la „Radio Romantic cu armonie și bucurie”.

În urma unei lansări comune, o surpriză, de care am avut parte amândouă, fără a ne cunoaște și bineînțeles, fără știrea noastră. surpriză pusă la cale de moderatoarea emisiunii, s-a înfiripat între noi o prietenie, o colaborare și o legătură de suflet, între doi oameni cu perspective foarte apropiate.

Am avut marea bucurie să primesc volumul de poezii „Focul din noi”, semnat de poeta Mihaela CD, aproximativ în același timp, în care, cartea mea „Simfonia culorilor” a ajuns la ea, în Canada. Am fost impresionată, din prima clipă, de frumusețea cărții primite,

publicată atât la Editura „Celestium” din România, cât și la „Globart Universum”, din orașul canadian Montreal, de eleganța cu care a fost creată, în așa fel încât, aspectul său, în fiecare detaliu, să îi pună în valoare conținutul.

Ceea ce mi-a atras atenția în mod deosebit, deja de la prima pagină, au fost câteva cuvinte frumoase, scrise de autoare, cuvinte care cuprind în ele întregul concept al acestui volum, dar și al celorlalte creații literare, care poartă semnătura Mihaelei CD : „poezii din sufletul meu pentru sufletele voastre”

O dedicație, pentru sufletele sensibile și dornice de frumos, o declarație de dragoste, din partea autoarei, o expresie care sintetizează o stare de spirit ideală, o comunicare între scriitor și cititori. M-a impresionat extrem de mult, asemănarea simțămintelor și gândirii noastre, aducându-mi aminte de vorbele așezate de mine, pe prima pagină a volumului de poezii, „Simfonia culorilor”, care îmi aparține:

„Mi-am pus sufletul pe tavă... și vi-l ofer...într-o carte, cu toată căldura și dăruirea mea, dându-vă ocazia să mă cunoașteți...”

Două cărți de poezii, pornite direct din sufletele noastre, ale autoarelor și plecate înspre sufletele cititorilor, două volume de poezii romantice, ale căror esență pare a fi aceeași, două daruri, făcute atât nouă, cât și tuturor inimilor sensibile, care știu a le prețui. Răsfoind cartea Mihaelei CD, înainte de a începe a o citi, mi-au atras atenția superbe picturi ale talentatului artist Mircea Rustiuc, creații așezate la fiecare început de capitol, accentuând și dând o savoare deosebită minunatelor versuri. Colaborarea cu un pictor și integrarea operelor sale în conținutul cărții este o altă asemănare a celor două volume de poezii ale noastre, având în vedere că pe paginile cărții mele, se află minunatele creații ale talentatului artist Mihai Cătrună, care pun în valoare, în mod deosebit, poeziile mele. Simbioza dintre un artist liric și unul plastic și colaborarea dintre ei, nu poate fi decât benefică amândurora, poezia însemnând o pictură a sufletului, realizată cu ajutorul metaforelor, pe când pictura este poezia culorilor pe care ochiul o percepe și o transmite sufletului dornic de frumos și emoție pură.

Încă de la primele versuri citite, mi s-a întărit și mai mult convingerea, că Mihaela CD împărtășește idei, tratează subiecte, se adresează cititorului, concepe viața și evenimentele, sentimentele și relațiile cu oamenii, se comportă față de natură, de credință, de familie în aceeași manieră ca și mine. Și ea vede viața ca pe un spectacol și ca pe o perpetuare a anotimpurilor, iubirea ca pe un foc aprins din interiorul nostru, marea ca pe o confidentă, la care ne întoarcem mereu cu inima plină de emoție. La început, am crezut că este doar o părere, dar fiecare vers citit, fiecare poezie, îmi pătrunde în suflet, de parcă acolo i-ar fi locul și de acolo ar fi pornită.

M-am hotărât să pun pe hârtie impresiile mele, despre asemănările și deosebirile cu care noi, două poete, ce până acum nu ne-am cunoscut și nu ne-am citit reciproc poeziile

niciodată, privim lucrurile și tratăm anumite subiecte, în moduri surprinzător de asemănătoare. Am spicuit din cărțile noastre, făcând o paralelă între poeziile Mihaelei CD și cele concepute de mine, o prezentare a ceea ce înseamnă poezie plecată din două suflete surori.

Plăcerea de a scrie, de a pune în vers trăirile noastre, vorbind sincer despre ele, apare în poezii, ca urmare și împlinire a viselor, ca exprimare directă a sentimentelor, în curgerea lor fluidă și așezarea pe hârtie:

„Versuri ce-s rebele-n gândire
Mă vânează să le prind în toc
Vor să se așeze spre oglindire
În vitrina sufletului vor un loc.”

Mihaela CD / Vitrina sufletului meu

„Întinzi o mână, cu degete fine,
Spre mângâierea, pe care o vrei
Și se ivesc multe stihuri divine,
Curgând gingașe din al tău condei.”

Gabriela Raucă / Lumea poeziei

Un alt punct comun, aflat în versurile noastre este iubirea și focul ei, care arde în noi, atingând valori înalte, dând versurilor savoare și intensitate.

„Și înfulecăm flămânzi de dorință
Poamele coapte a fericirii-n doi
Ne-ndestulăm cu multă iscusință
Că e viu și arzător focul din noi.”

Mihaela CD / Focul din noi

„E fierbințeală, foc și pasiune
Și e dogoarea miezului de vară,
Tot ce în suflet simți ca o minune,
E vraja mării-n farmecul de seară.”

Gabriela Raucă / Pastel în roșu

Dorința de a primi mereu, din partea omului iubit, dovezi de dragoste, este în ambele cărți exprimată în versuri care tratează aceeași temă:

„Mai scrie-mi vers de dor, iubite
Să știu că totuși nu m-ai uitat
Chiar de ți-s șoaptele grăbite
Și chiar de n-ai un timp ilimitat”

Mihaela CD / Mai scrie-mi...

„Scrie!

De ce nu îmi scrii de iubire,
Ființa mea să te inspire,
Să-ți fiu muză, în poezie?
Mai scrie!”

Gabriela Raucă / Cicăleli

Spectacol de culoare este dragostea, în toate formele ei: pentru partenerul de viață, pentru copii, pentru părinți, pentru țară și limba strămoșească, pentru natură și pentru oameni.

În poeziile Mihaelei CD, cititorul simte răsfațul sentimentelor, care armonizează cu

paleta de tonuri vii, prezente în tabloul creat de autoare. Cartea mea tratează aceleași teme, în același mod și cu aceeași intensitate de trăiri. Să fie întâmplătoare întâlnirea noastră?

Culoarea roșie, ne-a inspirat versurile multor poezii, pline de aceeași trăire ademenitoare. Culoarea iubirii, a trandafirilor înfocați, a sângelui care ne curge prin vene, a bujorilor care ne împodobesc obraji sugerează fierbințeală și emoție pură, ducându-ne cu gândul la focul din noi, care arde și întreține viața, iubirea, pasiunea:

„Ți-am desenat în piept iubirea

Inima-n roșu viu ți-am colorat

Și mi-ai lipit în suflet fericirea

Drăgăstos viața mi-ai decorat”

Mihaela CD / Ți-am desenat în piept iubirea

„E roșu pur, într-un păcat fierbinte,

Și este gust, trăire și candoare,

E tot ce-a fost cândva, în trup și minte,

Ori viața însăși, strânsă în culoare.”

Gabriela Raucă / Pastel în roșu

Dragostea pentru părinții plecați dintre noi înspre veșnicii, ia forma dorului, care ne arde sufletul, iar această suferință se transformă în dorința de a sta de vorbă cu ei, de a le povesti și de a-i auzi și pe ei cum ne vorbesc, cu dragoste părintească, alinându-ne suferința. Stând cu ei și povestindu-le despre noi sau ascultându-le glasul, simțim o mângâiere transformată în vers, care curge pe coala de hârtie cu aceeași fluiditate ca și lacrimile noastre, pentru pierderea lor:

„Mi-e foarte dor, iar inima tresaltă

Când îmi amintesc de glasul tău

Să ți-l mai aud aș vrea, iubite tată

Căci ai plecat și-mi pare tare rău”

Mihaela CD / Mă doare dorul

„Să vorbim, iarăși, de toate,

Să te-aud cum povestești,

Să-ți văd lacrimi adunate,

În ochi, dacă mă privești!”

Gabriela Raucă / La cafea cu tata

Despărțirea de rude este de asemenea o temă pe care, amândouă am tratat-o în cărțile noastre, cu aceeași sensibilitate și durere, pentru pierderea multor oameni dragi, a căror prezență în viața noastră ne-a fost atât de benefică, de la fiecare rămânându-ne neprețuite amintiri:

„Familiile se mută-n cimitire

Înșirați dispar să cânte-n cor

Și ne-ntrebăm de ce deodată

Moartea a prins curaj și spor”

Mihaela CD / Regăsire postumă

„Mă cuprind, din nou, aducerile-aminte

Și în suflet, o durere s-a ivit,

Se deschid, din ce în ce mai des, morminte,

Înghițind frânturi din viața ce-am trăit.”

Gabriela Raucă / De neuitat

Iar tot în aceleași poezii, la finalul lor, convingerea că ne vom revedea, cândva cu cei plecați, aduce o undă de speranță:

„Lăsa-vom regretând o lume

Cu bune și cu rele adunate

Și-om pleca pe căi postume

Să regăsim rudele plecate...”

Mihaela CD / Regăsire postumă

„Nu pot să prevăd ce o să mai urmeze,

Și-ntr-o altă lume nu știu cum va fi,

N-am idee, cât de mult o să dureze,

Dar sunt sigură că ne vom întâlni.”

Gabriela Raucă / De neuitat

Dragostea de țară, de oameni, de limba strămoșească, se amplifică pentru noi, cei plecați peste hotare, devine un dor intens, de care nu putem scăpa, orice am face.

Acest sentiment se regăsește din abundență atât în poeziile Mihaelei CD, cât și în versurile scrise de mine:

„Dragii mei români la fel vă iubesc

Chiar dacă-s plecată în lumea mare

Tot a mea limbă română o vorbesc

O mică Românie avem în depărtare”

Mihaela CD / Același tricolor

„Că de-oi trăi, aici, o veșnicie,

Iar graiul, cât de bine-aș învăța,

Chiar de va fi să fie-n poezie,

Eu voi visa, mereu, în limba mea.”

Gabriela Raucă / Sinceritate

Pentru Mihaela CD, la fel ca și pentru mine, copilăria și amintirile, rămase în minte și suflet, se regăsesc în versuri, care îmbină dorul de anii minunați, ce au trecut, cu ghidușia pe care o păstrăm încă în noi. Amintirea casei părintești, a grădinii cu flori, a prietenilor și a jocului nestingerit de griji, apare destul de frecvent în poeziile noastre.

„Noi alergam pe câmpul drag

Să culegem dalbe margarete

Bunicii-i duceam maci în prag

Și răsplățiți eram cu zâmbete”

Mihaela CD / Buchete din lanul copilăriei

„Vreau să fim deodată în copilărie,

Alergând prin iarbă, tineri și desculți,

Să culegem struguri, acrișori, din vie,

Recitându-ți versuri, tu să le asculți.”

Gabriela Raucă / Cafea de vis

Frumusețea anilor tineri, prima dragoste, plimbările, mână-n mână cu persoana iubită, pe aleile de castani și tei înmiresmați, primul sărut, apar în poeziile Mihaelei CD, cuprinse în volumul „Focul din noi” la fel ca și în „Simfonia culorilor”, scris de mine.

Aceleași simțăminte, aceleași dorințe și plăceri, aceleași suflete tinere...

„Tineri, frumoși și amorezați

Doi liceeni se prind de mână

Iubirea lor îi ține împreunați

Băut-au a dragostei fântână”

Mihaela CD / Dragostea nu are vârstă

„Prin întuneric ne-am întors, apoi, spre casă,

Mergand pe drumul străbătut, ades, de noi

Și-am îndrăznit, atunci, pe strada-ntunecoasă,

Ca să ne ținem strâns, de mână, amandoi.”

Gabriela Raucă / Poveste adevărată

Pentru poeta Mihaela CD, vara înseamnă tinerețe, iubire, pasiune, frumusețe

înmiresmată, gingășie și trăire pură. Aceleași sentimente le împărtășesc și eu, fără a avea vreo îndoială, că este cel mai frumos anotimp, al anului și al vieții.

„Verii aburinde i-am făcut salbă

Din scoicile tandrelor desfătări

Parfumul catifelat o coală albă

Cu poeme scrise pe a mării zări”

Mihaela CD / Să regăsim ale tinereții nemuriri

„Iar dimineța purpurie,

De roșul soarelui aprins,

Scrie mesaj de bucurie,

Pe-albastrul cerului întins.”

Gabriela Raucă / Vară fierbinte

Trecerea tinereții, pentru Mihaela CD, este asociată cu sosirea toamnei, care ademenește cu întreaga ei paletă de culori, care mai de care mai atrăgătoare, dar nu reușește să

înlocuiască plăcerea verii, care rămâne, totuși, anotimpul preferat al autoarei. În perfectă concordanță bat inimile noastre, dorindu-ne ca vara să nu mai plece, iar toamna, care este o trecere spre răceala iernii, să rămână cât mai multă vreme, dacă tot a venit.

„Iar covorul său multicolor de frunze

Bucuros acoperă întristatul pământ

Și cu melancolia ei ne reînvie muze

Ce-așteaptă să se alinte prin cuvânt”

Mihaela CD / Și-a mai căzut o frunză ruginie

„Și din a toamnei bucurie,

Alegi doar roșul ruginiu,

Împrăștiat cu dărnicie,

În mări de galben auriu...”

Gabriela Raucă / Toamnă nebună

O frunză căzută pe pământ, sună a tristețe și a bătrânețe, sentimente atât de potrivnice sufletelor noastre tinere, dorinței noastre ca tinerețea să dăinuiască, fiind anotimpul preferat al vieții.

„În vântul care bate, o frunză geme

Că-i aruncată fluturat, pe pământ

Romanța toamnei vrea să cheme

Toate culorile la un recensământ”

Mihaela CD / Spectacolul toamnei

„Dar într-un târziu, dusă de vânt,
În vârtej de galben ruginiu,
Și-a găsit odihna pe pământ
Așteptând al iernii argintiu.”

Gabriela Raucă / Mesaje ruginii

Și îndreptându-mă înspre finalul acestei paralele, ajungând la un punct în care apare iarna în tablou, nu pot trece de însemnătatea pe care o are acest anotimp, în afară de întruchiparea bătrâneții. Iarna este aceea care, cu sărbătorile ei sfinte, aduce întregii omeniri și ne aduce și nouă, celor care vedem poezia în ea un farmec deosebit, o vrajă și o bucurie imensă, dar și o durere, atunci când cei dragi nu sunt împreună cu noi:

„Trecute-s vremile noastre bune
Cu casa plină și bradul încărcat
Mi-e sufletul rănit pe astă lume
Către măicuța dorul mi-e plecat”

Mihaela CD / Colind pentru mama

„Și când stele strălucitoare,
În bradul tău vei atârna,
Să dai prilej de sărbătoare,
Acum și-n casa altcuiva!”

Gabriela Raucă / De Crăciun

Aș putea continua această descriere fără a mă putea opri din a scoate în evidență sensibilitatea, frumusețea și profunzimea sentimentelor, a trăirilor și a transformării lor în vers. Cartea Mihaelei CD, ”Focul din noi” este un spectacol de culoare, aducând încă o dovadă a talentului de necontestat, pe care autoarea ni-l etalează.

Mihaela CD a reușit să îmbine setimente și emoții pure, dorințe și pasiuni, temeri și credințe, dragoste și dor, folosindu-se de penelul plin de culoare al metaforelor și realizând astfel cel mai expresiv tablou al trăirilor interioare, al inimii cuprinse de înflăcărare, al focului din noi, pe care destinul îl ține în mână sa.

Sunt încântată că o astfel de realizare din domeniul artei lirice își găsește simbioza cu poeziile mele, cuprinse în „Simfonia culorilor” și mă bucur din toată inima, pentru apropierea sufletelor noastre poetice, pentru telepatia care ne-a condus, scriind aceste versuri, pornite din colțuri diferite de lume.

Gabriela Raucă

Viena, Austria

23 septembrie 2021

Te-aş iubi...

GABRIEL Tîlvescu

Te-aş iubi, frumoasă fată
Şi de-ar fii, să aleg, vreodată
Eu la tine m-aş gândii.

M-aş gândi, la o sărutare, în urâte
nopti de ploaie.
Tu, o muză iubitoare
Eu poetul, ca atare
Tu, o zână plutitoare
Eu, bărbatul vieţii tale.

Te-aş iubi
Dar n-avem parte
E-o distanţă aşa de mare
Totuşi, dragoste-ai mereu mai mare

Şi iubindu-te am aflat, draga mea
Că două inimi ce-s zâmbesc
Mai tot timpul
Se iubesc.

Motto: A învăța mai mult nu-i rușinos la nicio vîrstă!

Nu credeam că mai sînt vorbitori culți de limbă română care să nu știe că franțuzismul de mult adaptat foarte bine limbii române (a) **prefera** (dovadă derivatele sale **preferat**, –ă; **preferabil**, **preferință** etc.) are un sens care nu acceptă combinații comparative, orice încercare de acest fel devenind pleonastică (de exemplu „prefer mai bine / mai mult“ ș.a.).

Iată însă că de curînd – mai exact pe 4 brumărel 2021, pe la ora 17,23 – prezentatorul Gabriel Marica, de la microfonul încredințat lui de postul de radio România muzical a rostit sintagma „cele mai preferate“! Sînt nevoit astfel să-i comunic pe această cale că a comis un pleonasm, deoarece DEX-ul precizează limpede: „**PREFERĂ**, *prefér*, vb. I. Tranz. A da întâietate sau precădere unui lucru, unei situații sau unei ființe, în raport cu altceva sau cu altcineva; a considera ceva sau pe cineva mai bun, mai valoros, mai important etc., în raport cu altceva sau cu altcineva; a aprecia mai mult ceva sau pe cineva. ◇ Loc. adv. *De preferat* = preferabil. [Var.: (înv.) **preferí** vb. IV] – Din fr. **préférer**.“ Așadar, corectă ar fi fost rostirea **preferate** fără a se adăuga determinanții specifici comparativului relativ de superioritate „cele mai“.

Tot un pleonasm, de această dată scris – și chiar repetat! –, am întâlnit în textul:

Din acest motiv, în România nu au existat, până acum, cazuri de infecție cu SARS-CoV2 suprapusă peste infecția cu virusul gripal, spune medicul. / Dar au fost cazuri în alte țări: “Au fost identificate situații cu co-infecție, ele fiind foarte reduse.” [...] Care va fi însă intensitatea [sezonului gripal în România]? Care vor fi consecințele suprapunerii gripei peste un sezon cu număr mare de cazuri de COVID-19? “Este prematur să anticipăm”, este răspunsul medicului Gindrovel Dumitra. (hotnews.ro)

Cum se poate vedea, Alinei Neagu, reporterei care consemnează părerile medicului citat, nu i-a comunicat nimeni până acum că e pleonastică formularea (a) (se) „suprapune peste” și o folosește fără grijă! O sfătuiesc pe această cale să deschidă un manual de gramatică la capitolul consacrat cazurilor și să recitească posibilitățile expresive ale dativului – în situația de față de a evita pleonasmul semnalat.

Grav este și dezacordul în număr comis: determinantul „cazuri” e la plural!

Stilistic, repetiția în același enunț a substantivului „infecție” e supărătoare.

În plus, fragmentele redată atestă că nici punctuația românească nu-i este familiară semnatarei articolului, din moment ce utilizează ghilimelele englezești în locul celor firești („,“ sau „”).

Închei cu o urare de sezon: o imunitate imbatabilă tuturor!

N.B.: Fiind filolog, nu folosesc nejustificata complicitate a scrisului în românește cu „â” median, exceptând cuvântul „român” și derivatele sale, precum și numele proprii scrise cu această literă – de exemplu Brânzaș. Paradigma verbului „a fi” nu atestă în vorbirea curentă pe „sunt / suntem” etc.; în plus, „sunt” nici măcar nu se justifică etimologic! Drept urmare, eu rostesc / scriu **sînt / sîntem** etc.

București, 9 brumărel 2021

Istoria care se vrea uitată. 99 de ani de la încoronarea regilor României Mari

Se împlinesc astăzi, 99 de ani de la data de 15 octombrie 1922, când a avut loc la Alba Iulia unul dintre evenimentele simbolice din istoria României. Regele Ferdinand și regina Maria s-au încoronat în cadrul unei ceremonii fastuoase, ca suverani ai României Mari.

Locul de încoronare nu a fost ales întâmplător la Alba Iulia. Micul orașel de provincie amintea de unirea îndeplinită de Mihai Viteazul la 1600 și de proclamarea Unirii Transilvaniei, Banatului, Crișanei și Maramureșului cu România la 1 decembrie 1918. Se îplinea astfel una din profețiile marelui politician Nicolae Filipescu care îi spunea regelui, încă din 1915: Sire, să te încoronezi la Alba Iulia ca rege al tuturor românilor sau să mori pe câmpia de la Turda ca Mihai Viteazul!

Ideea organizării unei încoronări regale apăruse după sfârșitul Primului Război Mondial. Anterior încoronării, în 1920, a fost organizată o comisie formată din personalități marcante precum generalul Constantin Coandă, diplomatul Nicolae Titulescu, compozitorul George Enescu, poetul Octavian Goga, viitorul patriarh Miron Cristea, istoricul Nicolae Iorga și inginerul Anghel Saligny.

Special pentru momentul încoronării din 1922 a fost construită Catedrala Ortodoxă din Alba Iulia care mai poartă denumirea și de „Catedrala Reîntregirii”. Construcția lăcașului a început în luna martie 1921 și a fost ridicată într-un timp record de numai 10

luni. Regina Maria și regele Ferdinand au venit cu trenul regal de la București în dimineața zilei de 15 octombrie 1922. Au fost întâmpinați la gară de premierul Ionel Brătianu și primarul orașului din Alba Iulia. De la gară, familia regală a fost transportată în două calești trase de cai până la catedrală, unde erau așteptați de zeci de mii de oameni. Regina Maria era îmbrăcată „într-o rochie auriu-roșiatică, cu o mantie de catifea roșie pe umeri, cu o mantie de catifea roșie pe umeri, căptușită cu albastru și argintiu, purtând pe cap un voal auriu strâns pe frunte cu o panglică de aur”.

După propriile mărturisiri lăsate în jurnal, regina Maria s-a îmbrăcat pentru marea ceremonie pe drum, chiar în trenul regal, întrucât la Alba Iulia nu existau locuri pentru cazare. Dar acest lucru nu a împiedicat-o să arate impresionant la festivitate.

În cadrul ceremoniei de încoronare, regele Ferdinand a primit coroana regală de la președintele Senatului și-a așezat-o singur pe cap. A ridicat apoi coroana de aur a reginei și a sărutat-o pe frunte pe Maria: „Eu am îngenuncheat în fața lui Nando (n.a. Ferdinand), care a pus greaua coroana pe capul meu, în vreme ce toate clopotele au sunat și acele salve de salut regal au fost trase”. În acel moment miile de oameni aflați în fața catedralei au izbucnit în ovații pe fundalul Imnului Național cântat de fanfarele militare. Suveranii României au urcat apoi la un balcon de unde au salutat oamenii.

După festivitate a urmat un dineu oficial cu aproximativ 400 de invitați la care au participat reprezentanți ai caselor regale ale Angliei, Italiei, Spaniei, miniștri plenipotențieri din diverse țări, figuri militare de talie europeană. După terminarea dineului, regele Ferdinand și regina Maria au ieșit la paradă militară în partea de vest a cetății de la Alba Iulia unde au dat onorul celor peste 50.000 soldați participanți.

Mărturisitorii de care avem nevoie

de Mihai Floarea

Cu Marcel Petrișor (13 aprilie 1930, Ocișor, județul Hunedoara – †12 Octombrie 2021, București) pământul sărăcește și se îmbogățește Cerul, după voia Proniei. După căderea protopărinților, aceasta se înscrie în firea curgerii trecătoare la care am fost chemați fiecare să coparticipăm într-o serie de examene din ce în ce mai dificile, pe măsura acumulărilor, a pregătirii noastre permanente clipă de clipă, ceas de ceas, zi de zi, an de an – chiar astăzi, 14 brumărel 2021, când am celebrat urcarea la ceruri a Sfintei Cuvioase Parascheva a răsunat clar în conștiințele acelora care ne străduim să ni le ținem treze îndemnul evanghelic rostit la Sfânta Liturghie de la amvon „privegheați, că nu știți ziua, nici ceasul când vine Fiul Omului“ (Matei 25,13)! Nu vreau prin aceste fraze – vorba lui Mihai Eminescu! – a mă lustrui; nici, aflându-mă-n treabă, să înnegresc degeaba o pagină virtuală reținând preț de câteva minute atenția eventualilor cititori. Intenția mea e doar să atrag atenția contemporanilor – mai ales la cei tineri mă refer, în virtutea profesiei mele de slujitor de la catedră al literaturii și al limbii române – că am avut și mai avem posibilitatea de a ne oglindi și a ne îndrepta viețile după exemplele pe care ni le-a oferit pînă acum Dumnezeu din marea-I milă prin nenumărații Sfinți mărturisitori din temnițele comuniste, inclusiv prin Marcel Petrișor (înduioșător adie-n mintea mea mai ales acum acest nume diminutival – alint cum mai rar se află-n onomastica românească!). Am avut pînă acum la dispoziție omul[1] și opera[2]; de-acum ne mai rămîne doar opera. Să profităm dar, cît mai avem vreme de îndreptare și de pocăință.

Doamne, Iisus Hristoase, Care ai pătimit de bună voie pe Cruce, Te rog primește și pe robul Tău Marcel Mărturisitorul și-l așază, de va fi voia Ta, în ceata Sfinților Români!

București, 14 brumărel 2021

---

[1] De neuitat rămîn pentru mine, de pildă, întîlnirile anuale cu fostul deținut politic prilejuite de extraordinara profesoară Marilena Istrati, organizatoarea simpozioanelor naționale intitulate grăitor „Credință, adevăr, creație în închisorile comuniste“ la Liceul „Dimitri Gusti“ din București. De fiecare dată mă emoționa conduita lui ireproșabilă în

fața elevilor, situată între cea profesorală și cea actoricească, povestind iarăși și iarăși – de dragul noilor generații pe care dascălii n-au dreptul să-i priveze de cunoașterea integrală a adevărului istoric – orori carcerale dar și momente de îngerească inspirație. Privindu-i, simțeam freamătul celor mai sensibili dintre tineri (definibil, poate, doar prin acea căutare exprimată într-un psalm de cumpănă arghezian „Este!“) dinaintea acestui mărturisitor când își amintea episodul despre care relatează, undeva, și părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa: „Noi am fost grupați [în celula din Jilava] prin personalitatea lui Costache Oprișan, care era un adevărat sfânt [...] Iar în momentul când Costache Oprișan a murit, parcă s-a frânt ceva în noi și câteva luni am fost dezorientați. Eram eu, Marcel Petrișor și Iosif Iosif. Am simțit că sîntem ca și cum ne-ar fi părăsit un tată, așa cum simt copiii mici. Dar ne dăduse destul Costache Oprișan ca să ne putem noi restaura în spirit după aceea. Și am supraviețuit datorită faptului că am fost uniți [...]“ (din vol. *Mărturisitorii din închisorile comuniste. Minuni. Mărturii. Repere*, avînd drept moto *Or să se bată cu noi și morți; iar noi o să fim alături de voi, ca să ne apărați. Și morți vom izbîndi!* / *Părintele Gheorghe Calciu*, Ediție îngrijită de Ciprian Voicilă, București, Editura Areopag, 2012, p. 125).

[2] Îmi permit aici o selecție: *Serile-n sat la Ocișor* (povestiri – București, Editura Albatros, 1968); *Măreasa* (idem, 1975), *Crișan* (idem, 1977), *Călătorie spre Soare-Răsare* (București, Editura Cartea Românească, 1976); *Curente estetice contemporane*, vol. I-IV (eseuri – București, Editura Univers, 1972), *Temeri* (roman – București, Editura Eminescu, 1985, reeditat în 2016), *Căruța cu scînduri* (roman – idem, 1990; *Fortul 13. Convorbiri din detenție* (București, Editura Meridiane, 1991), *Secretul Fortului 13. Reeducări și execuții* (Iași, Editura Timpul, 1995), *Trecute vieți de domni, de robi și de tovarăși* (București, Editura Vremea, 2009); *Cumplete încercări, Doamne! Anii de mucenie ai temnițelor comuniste* (București, Editura Christiana, 2011, reeditată în 2017), *Pățanii vrute și nevrute* (București, Editura Christiana, 2015), *Cumplete încercări, Doamne! Din Casimca Jilavei în Zarca Aiudului* (Pitești, Editura Manuscris, 2017) etc.

Gustul binelui pe buze

Ursula, o mamă judecată de copii
autor Mara Popescu Vasilca

Gustul binelui pe buze
recenzie de Mihaela CD

Mihaela CD Cartea "Ursula, o mamă judecată de copii" este cel de-al șaselea roman publicat în 2020 la Editura Izvorul Cuvântului din București, care face parte din colecția "Dragostea arză-o-ar focul", și care reprezintă o colecție extraordinară de romane despre femei și pentru femei cu subiecte diferite, cu personaje diverse dar care la un moment dat au toate un punct comun, fierbinte, care arde: Dragostea!

Aflată la o vârstă matură, a celei de-a doua tinereți, doamna Mara Popescu Vasilca brodează în romanele sale personaje și povești trăite sau povestite de cei din jur cu firul de aur al priceperii, imaginației și creativității sale debordante într-o țesătură de o excepțională calitate ce îmbină experiența sa de viață cu înțelepciunea dobândită oferind cititorului adevărate lecții de viață. Astfel cititorul colecției "Dragostea arză-o-ar focul" pe lângă plăcerea absolută a lecturii se va simți câștigat, îmbogățindu-se cu o experiență de viață parcă trăită chiar de el substituindu-se în pielea personajelor și primind subtil o înțeleaptă lecție pe care o va adăuga în bagajul său valoric.

Cartea "Ursula, o mamă judecată de copii" reprezintă o uluitoare lecție de viață, ce împletește într- un buchet vast, sentimente, trăiri și frământări învelite în voalul opac al prejudecății, dar și o analiză perpetuă a propriei conștiințe . Deși subiectul cărții are o latură profund moral-creștină și una profund meditativ-psihologică, cartea te cucerește încă de la început, fiind ușor de citit, adresându-se cititorului universal într-un limbaj deloc sofisticat care te ajută să o parcurgi filă după filă.

Autoarea ne invită în sufletul răvășit al unei femei lovite de soartă, Ursula, care forțată de împrejurări nefaste ajunge să își calce în picioare propria conștiință vânzându-și trupul pentru a supraviețui și a-și crește cei trei copii. Cel mai aprig judecător al faptelor sale reprobabile este propria-i conștiință care o mustră neîncetat. Cu toate că Ursula se simte cumplit de vinovată și chiar se auto denigrează, dragostea maternă răstoarnă munți și reprezintă o puternică motivație pentru a învinge orice, trecând peste rețineri, vijelii și suferințe. Evident această mamă are un caracter atât de puternic încât luptă chiar și împotriva propriei conștiințe, urmărind doar scopul care o motivează.

Deși nu o scuză pentru faptele sale, scriitoarea ne prezintă subtil motivația, situația ei atât din punct de vedere social, moral, intelectual, cultural cât și familial. Deși este o femeie de la țară, fără studii, săracă, bătută de soartă trecută prin greutăți și părăsită cu 3 copii, aceasta nu își abandonează copii și nu renunță, la a lupta cu viața prin orice mijloace. Având o inteligență nativă aceasta știe cum să își educe copii, să-și protejeze copiii ani la rând, știe cum să își investească banii câștigați, știe să se autoeduce atât comportamental, profesional, urmând liceul și apoi o facultate cât și vestimentar, având gusturi alese și știind să își aleagă potrivit ocaziei îmbrăcămintea.

Scriitoarea Mara Popescu Vasilca reliefează foarte bine comportamentul uman care tinde să pună rapid o etichetă și să acuze pripit fără să pătrundă adânc în tainele complexe și întortochiate ale cauzelor, observând doar efectul, deseori orbiți de preconcepții, de judecată societății sau chiar de îndoctrinare.

Fără să vrem și chiar fără să știm, toți suntem uneori judecători ai clipei, rod al propriilor valori și ale propriilor convingeri, etichetarea comportamentală fiind cel mai des întâlnită.

Jonglând printre personajele sale aflate în diverse ipostaze, autoarea realizează cu măiestrie profile psihologice atât masculine cât și feminine care iubesc, trădează și iartă. Fără să ne dăm seama, citind cartea ajungem să ne transpunem în pielea personajelor și să-i înțelegem, să-i compătimim, să-i iertăm și să ne bucurăm alături de ei. Calitatea extraordinară și amprenta unică a scriitoarei Mara Popescu Vasilca constă tocmai în filigramarea atentă a personajelor și prezentarea acestora într-o lumină blândă, evitând să-i judece! Ea imprimă suflul blândeții, cu care înmiresmează întreaga poveste, împreună cu acceptarea, respectul, răbdarea și speranța!

Cartea scoate în evidență un mare adevăr potrivit căruia în fiecare om oricât de rău ar părea la prima vedere există și ceva bun! Depinde de noi dacă vrem să vedem și latura pozitivă sau dacă suntem dispuși sau capabili să descoperim și acea parte. Tocmai acea parte pozitivă o descoperă scriitoarea Mara Popescu Vasilca în personajul Ursulei, arătând câte calități poate să aibă totuși un om care greșește. Datorită scriitoarei Mara Popescu Vasilca înțelegem rolul absolut magnific al cunoașterii acea cupola care se deschide și ne luminează universul, aflăm rolul majestic al comunicării care rezolvă și aplanează conflicte, înțelegem rolul sacru al familiei care unindu-se devine mai puternică, de nezdruccinat și pătrundem în cotloanele nebănuite ale dragostei și ale iubirii necondiționate.

Autoarea, pe tot parcursul cărții însoțește cititorul cu un pozitivism magnetizant și o

speranță că lucrurile se pot îndrepta spre bine. Demn de admirat este faptul că această carte reprezintă și o pildă convingătoare pentru cei care se confruntă cu situații ce par fără ieșire sau cu o auto judecată drastică a conștiinței crezându-se suflete pierdute, dar iată că scriitoarea Mara Popescu Vasilca le dovedește că întotdeauna există o ieșire.

Scriitoarea Mara Popescu Vasilca este creștină și credința sa în Dumnezeu nu este ascunsă cititorului ci dimpotrivă îi este relevată cititorului prin mici rugăciuni, exemple creștine, pasaje din Biblie și pilde. Învățătura moral creștină nu este impusă și lasă cititorului chiar o poartă deschisă ca să observe singur că se poate trăi și fără morala creștină dar că, mai devreme sau mai târziu, tot vine o vreme în care tu singur îți dorești să-ți întorci fața spre Dumnezeu. Uneori, chiar dacă divinitatea își face simțită prezența în viața ta, știi, simți și totuși ignori, parcă refuzând să te gândești, însă tocmai pentru că Dumnezeu există, în clipele cele mai grele EL este alături de tine și face chiar miracole la care nu te aștepți.

Pana scriitoarei seamănă iubire și pace chiar și în cele mai ciudate situații, iubirea de semenii, iubirea de aproape, respectul pentru biserică, iubirea de părinți, milostenia, generozitatea, etc, făcându-ne să înțelegem cât de important este acest sentiment IUBIREA! Omul este clădit să se hrănească cu iubire și are nevoie de iubire! Personajul principal Ursula, își găsește sensul adevărat al vieții prin iubire, atunci când primește iubire pentru că odată cu aceasta începe să se ierte pe sine, să se accepte, să se aprecieze și să dăruiască iubire la rândul său fără a-i mai fi teamă că va fi rănită.

Mara Popescu Vasilca își alege elegant cuvintele, care curg precum niște izvoare limpezi, fiind foarte atentă la estetică și la detaliile pe care le clădește cu iscusință, ca să asigure o vizualizare imaginativă a scenelor în mintea cititorului. Scenele de dragoste pe care le prezintă în romanul "Ursula, o mamă judecată de copii" sunt pline de delicatețe, evitând vulgaritatea, folosindu-se precum un dirijor de bagheta sa magică, sunetul iubirii izvorăște din puterea instrumentelor pe care le folosește, cuvinte gingașe așezate cu priceperea magicianului care vor dezvolta apoi intuitiv filmul ce se va derula în imaginația cititorului.

Evenimentele se succed cu repeziciune, creând ipostaze din cele mai interesante, răsturnări de situații și întâmplări neașteptate iar cititorului îi este stârnită curiozitatea și îi este ținut treaz interesul de a continua lectura pentru că încă de la început i-a fost imprimat acel timbru radiant de speranță, acea dorință subtilă de întoarcere către divinitate, așteptând să se întâmple un miracol.

Cartea "Ursula, o mamă judecată de copii" este acel roman în care plângi și te bucuri cu personajele, romanul pe care nu poți să-l lași din mână sperând într-un final pozitiv. Doamna Mara Popescu Vasilca nu vrea să își dezamăgească cititorul care are o dorință aproape organică spre un final fericit și bineînțeles îi oferă într-o explozie de bucurie acel "happy end în full" rezolvând toate problemele povestii.

Scriitoarea Mara Popescu Vasilca este o persoană de o fină eleganță, distinsă și rafinată, plină de energie pozitivă și cu o sete extraordinară de creație care se află într-o perioadă extrem de prolifică! Ea are un suflet inocent, plin de iubire pentru cei din jur, plin de dragoste și bunătate, iar scrierile sale poartă un suflu tineresc, proaspăt și vesel cu care își impregnează cărțile într-o manieră autentică și originală.

Autoarea, deși are o experiență respectabilă în școala vieții și este o persoană plină de înțelepciune, ea nu impune în romanele sale aceste lecții de viață ci le sugerează foarte subtil și abil cu un talent scriitoricesc rar întâlnit. Aceasta lasă viitorimii un roman plin de învățături. Una dintre acestea este de a nu-ți judeca părinții pentru că doar ei știu cum te-au crescut, respectul pentru truda și sacrificiile părinților este sfânt orice ar fi! O altă învățătură foarte importantă este aceea că morala creștină nu înseamnă îndoctrinare ci mai degrabă iertare și acceptare, în acest sens chiar și preotul poate să greșească interpretând scrierile biblice. Caracterul unui om și personalitatea sa sunt două lucruri diferite, iar omul se poate schimba se poate îndrepta se poate autoeduca chiar dacă a greșit.

Am citit romanul în câteva ore fără oprire, mânăta de o nestăvilită poftă de a afla ce se întâmplă mai departe, acest lucru înseamnă că și eu asemeni altor cititori am fost sedusă de scriitura doamnei Mara Popescu Vasilca, o scriitură blândă, caldă, fermecătoare și convingătoare care pune suflet, pricepere și eleganță în firul poveștii care ne surprinde!

Cu mult tact și finețe scriitoarea ne conduce spre esența din care izvorăsc scrierile sale

sculptoare și înțelegem într-un sfârșit, pentru ca la finalul lecturii romanului simțim că persistă insistent gustul binelui pe buze, aroma bunătății și a dăruirii de bine, a îmbunării, a umanizării și a înțelegerii spiritului divin care nu are alt scop decât făurirea de bine!

Într-o lume tulbure în care valorile morale ce le credeam sacre, de neclintit și sfinte sunt date peste cap și dezumanizarea a devenit o armă împotriva umanității, scriitoarea Mara Popescu Vasilca vine să împartă prin blândețe și bunătate lecții de viață care ar putea salva. Este strigătul mut și răgușit al nostru al tuturor, al părinților, al celor ce asistăm neputincioși la distrugerea valorilor sacre și care așteptăm un miracol sau o chemare la luptă! Mara Popescu Vasilca a început deja lupta cu singura sa armă, o armă magică, a penelului îmbibat în cerneala iubirii de oameni!

Recomand cu tot sufletul această extraordinară carte ”Ursula, o mamă judecată de copii” ce reprezintă un valoros tezaur literar și un far moral, ce va lumina și va dăinui cu siguranță peste vremi și va servi ca moștenire generațiilor viitoare! Citind această carte vă veți simți mai bogați, mai liberi de prejudecăți, mai încrezători și mai fericiți cu propria viață!

Îi urez distinsei doamne, scriitoarea Mara Popescu Vasilca multă putere de muncă și energie creatoare ca să ne încânte mulți ani de acum înainte, cu noi și minunate povești de viață ! Așteptăm cu mult interes noi romane la fel de valoroase!

Mihaela CD
membru al Uniunii Scriitorilor din Canada, TWUC
Președinte World Poets Association Canada
membru LSR -Liga Scriitorilor Romani

Anul XV, Nr. 77(3), octombrie 2021

APARIȚIA

Revista cultural-literară (ziar online) MAGAZIN CRITIC este publicată de **EURO EDUCATION FEDERATION**, organizație acreditată de **COMISIA EUROPEANĂ**.

CONTACT

Motru: Str. Primăverii, Nr.3, Bl M4, Sc.1, Ap 16

Târgu Jiu: Ecaterina Teodoroiu, Nr. 4, Bl. 4, Sc. 2, Ap 16

Telefon: 0728353441.

http://www.magazincritic.ro/ .

E-mail: contact@magazincritic.ro

COLABORARE

Așteptăm colaboratori serioși. Textele tehnoredactate*, în Microsoft Word, Office XP, și semnate pot fi trimise pe adresa de e-mail a revistei:

- magazincritic2007@gmail.com, până la data de 20 a fiecărei luni.

Tehnoredactarea se va face cu font Times New Roman, corp 12-14, pagină format A5, folosindu-se diacritice. Responsabilitatea textelor publicate aparține în exclusivitate autorilor. O echipă redacțională va selecta articolele în vederea publicării acestora. Atenție la plagiat! (*Reguli minime de tehnoredactare: Înainte de punct, virgulă, punct și virgulă, două puncte, trei puncte, semnul exclamării, semnul întrebării, nu se pune spațiu. Spațiul se va pune după aceste semne de punctuație, precum și înainte de deschiderea unei paranteze.)

CONCEPȚIE GRAFICĂ / MACHETARE / DESIGN

Asociația culturală Semn – Târgu Jiu

EDITURA

eParadigme

Powered By

EURO EDUCATION FEDERATION

Magazin critic (online) - ISSN 2360 – 3321

ISSN–L 1842 – 8541

CONVERSIA DURERII

Stela Cheregi

Se mai sinucid în taină convertiri la nemurire
Îmbrăcând în grabă viața într-o moarte cu pretenții
Lăcrimând însingurarea unor îngeri în neștire
Despre care par să scrie cu uimire toți poeții.

Mă-ntristează neputința de-a fi stavilă-ntr-o moarte
Care a-ngropat cu teamă dezolante conversații
Cernând timpul printr-o sită o ofrandă dată-n parte
Poposind la o răscruce încifrată-n respirații.

Ațipind sub umbra crucii timpul se îmbracă-n patimi
Rătăcind pe harta vremii alte rute călătore
Întrebări scăldate-n ceață, stinse-apoi în val de lacrimi
Arzând poteci de albe flori, fumegând pe trup sudoarea.

Vrei să mai zidești o doamnă într-un val de apatie
Când infernul se prelinge în singurătăți acute
Plămădind iubiri uitate ce aspiră la sclavie
Când dorințele eterne s-au desprins din șoapte mute.

Dar acum respir alene într-un strai de sărbătoare
Și-ți promit printre iluzii, să-ți rămân reper în parte
Fulgund peste păcate trupuri reci prinse-n ninsoare
Miruindu-mi așteptarea, un consemn în Sfânta Carte.

Magazin critic

ISSN 2360 – 3321

ISSN-L 1842 – 8541